

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

AYAKLANMALAR YÜZYILI

GERÇEK OLUYOR

• Devrimin
Sınıfsal
Koşullarının
Oluşması

• Derinden
Gelen
Çatırtılar

• Atina
Yangın
Yeri

• İsrail
Siyonizmi
Döktüğü Kanda
Boğulacak

• Karşı-
Ayaklanma
Planı
Devrede

• 19 Aralık
Katliamı
Protesto
Edildi

UNUTMADIK!

19 Aralık-Adana

19 Aralık Eylemleri Anıldı

DEVİRİMİN SINIFSAK KOŞULLARININ OLUŞMASI

İşçi sınıfı, bütünlüklü olarak da halk kitleleri, nesnel koşulları oluşmuş olan devrimi gerçekleştirecek bir düzeye sahip mi? Sosyal-reformistler ve oportunistler bu soruya olumsuz yanıt veriyorlar. Proletaryanın devrimci öncüsü Leninistler ise soruya olumlu yanıt veriyorlar. Soruya verilen yanıt, devrimci marksizmle, her türlü uzlaşmacı hareketin temel ayrım noktasını ortaya koyuyor. Günümüzün bu en can alıcı sorusuna Leninistlerin verdiği yanıtın anlaşılabilmesi için, devrimci kitlelerin deneyimleri ve sınıf mücadelesinin nasıl bir süreçten geçtiğinin ana çizgileriyle gösterilmesi gerekiyor.

İşçi sınıfı uzun bir ekonomik mücadele sürecinden geçip gelen mücadele deneyimine ve örgütlülüğüne sahip... Ekonomik mücadele, kitleleri geniş katılımı sermayeye karşı harekete geçirmesi ve en geniş birliğin sağlanması için iyi bir hazırlık dönemidir. İktidarı almak için ise, yalnızca ekonomik mücadele deneyimi yeterli değildir. Devrimi gerçekleştirecek devrimci bir sınıfın politik mücadele sürecinden de geçmesi ve bu süreçte iktidara gelecek bir gelişme göstermesi gerekiyor. Türkiye ve Kuzey Kürdistan proletaryası hem uzun bir ekonomik mücadele deneyimine sahip, hem de bugünkü deneyimli, yetkin ve olgun düzeyine gelmeden önce uzun sayılabilecek çocukluk aşamasından geçti. Bu gelişme sürecinde çok sayıda devrimci eylemden geçti. Her eylemde, her toplumsal olayda biraz daha olgunlaştı ve çelikleşti. Bugünkü ileri düzeyine sınıf mücadelesinin farklı biçimlerinden geçerek ulaştı.

Sınıf mücadelesi barışçı-ılımlı bir çizgide değil, son derece şiddetli, çatışmalı, devrimci çizgide gerçekleşmiştir. Sınıf mücadelesi iç savaş biçimini alarak en keskin ve açık savaşım çizgisinde devam etmiştir. Sınıf mücadelesinin açık, şiddetli biçimler alması yüzeysel ve hafif değerlendirilmeye geçirilemez. İç savaş aşamasına giren sınıf mücadelesi yarattığı etkiyle sınıfların karşılıklı ilişkisini emekçi kitlelerin yararına değiştirmiştir. Böylece iç savaş politik sürecin devrimci bir süreç olarak gelişmesini sürekli kılmıştır. Devrimci sürecin, iç savaşın önemli bir sonucu ise, halk kitlelerinin iç savaşın o çelikleştirici okulundan geçmesi olmuştur. İç savaşta başka hiçbir şey kitleleri bu denli yetkinleştiremez, eğitemezdi. Bu mücadelede emekçi sınıfı bunu kazanmıştır. Kitleler savaşçı bir kapasiteye sahip olmadan, eylemin, çatışmanın okulundan geçmeden iktidarı nasıl alabilir. İktidara geldiğinde o iktidarı nasıl koruyabilir. İç savaş, kitleleri iktidarı alma-

ya hazırlar, bu rolüyle devrim için iyi bir hazırlık dönemidir.

Sınıf mücadelesinin yıllarca açık savaşım biçiminde, iç savaş biçiminde geçmesinin nedenleri dönemin nesnel koşullarında aranmalıdır. Tekelci sermayenin ekonomik alanda egemen olması, devleti tamamen denetimine alması, kitlelerin sefaletinin derinleşmesi, sermaye saldırılarının ve baskının şiddetlenmesi, sistemin tüm iç çelişkilerinin keskinleşmesine, sınıf savaşımının devrimci bir nitelik kazanmasına yol açmıştır. İşsizliğin kitlesel boyutlar alarak ileri noktalara varması, halkın yokluk ve yoksunluğunun yıkıcı düzeye ulaşması, emekçilerin yaşam koşullarının sürekli kötüleşmesi, yarımlarının belirsizliği, kitlelerde kapitalizme karşı derin bir öfke yaratmış, bu öfke devrimci duygularda ifadesini bulmuştur. Kitlelerin artan öfkesi ve devrimci duyguları, devrimci eylemlerde açığa çıktı. Yıllardır devrimci duygular ve devrimci eylemlerle tekelci kapitalist düzeni sarsıyorlar. Halk kitlelerini birçok yerde isyanlara, ayaklanmalara iten bu devrimci duygulardır.

Sınıf mücadelesinin bu denli şiddetlenmesi ve devrimci bir nitelik kazanmasının önemli bir nedeni kitlelere yönelik faşist katliamlardır. Halk kitlelerine yönelik yapılan katliamlar yalnızca o çok iyi bilinen belli tarihlere sınırlı olmamıştır. Aynı genişlikte olmasa da, kitlelere yönelik saldırı ve katletme sürekli olmuştur. Yalnızca belli dönemlerde değil, uzun bir tarihin tüm dönemlerine yayılmıştır. Devrimci güçlerin üzerinde uygulanan faşist devlet terörü yalnızca faşist darbe dönemlerinde değil, her zaman görülen bir durumdur. Burjuvazinin tüm gerici güçlerinin kitlelere karşı on yıllar boyunca sürdürdükleri saldırı, terör, katliamlar, halkların tekelci sermayeye ve tekellerin faşist devletine karşı yönelen isyanlarının ve ayaklanmalarının bir nedeni olmuştur.

Devrimci hareketin, halk kitlelerinin savaştığı bir yerde, burjuvazi egemen değildir. Böyle bir yerde burjuvazi kitlelerle savaş içinde varlığını sürdürebilir. Halk kitleleriyle sürekli savaş halinde olmak, burjuva toplumun lider sınıfı için güçsüzlüğünün bir ifadesi olabilir ancak. Artarak devam eden kitle mücadelesinin, yükselen bir devrimin baskısı altında kalan tekelci sermaye, bu durumdan çıkışın çözümünü saldırılara her defa yenilerini eklemede arıyor. Her burjuva saldırısı ise, halkların şiddetlenen devrimci mücadelesiyle yanıt buluyor.

Türkiye’de her gelen hükümetin, öncekilerden daha saldırgan, daha baskıcı olması, sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi, yoğunlaşması, yaygınlaşması ve yükseliş içinde olmasıyla açıklanabilir. Yıllardır her gelen hükümetin bir iç savaş hükümeti olması, ancak sürmekte olan sınıf savaşı kavranılırsa anlaşılabilir. Askeri faşist darbeler ve sonraki dönemlerdeki tüm devlet düzenlemeleri, çıkarılan baskı yasaları, kolonyalar, AB ile geliştirilen ilişkiler ve politik uygulamalar sınıf mücadelesinin gereği olarak yapılmıştır. Sınıf mücadelesi temeline dayandırılmadan, sınıfların karşılıklı ilişkisine, yani bu biricik bilimsel yöntemle dayandırılmadan burjuva cephedeki gelişmeler açıklanamaz.

Sınıf savaşımının iç savaş biçimini almasıyla birlikte, savaşımın şiddetli doğası gereği devrimci hareket bu dönemde büyük “kayıplar” verdi. Verdiği önemli kayıplara karşın, devrimci hareket bu çatışmalardan politik olarak güçlenerek çıkmıştır. Şiddetli ve ağır sonuçları olan her eylemden sonra, devrimci güçler proletarya ve halk kitlelerinin gözünde durumlarını biraz daha güçlendirmişlerdir. En kıyıcı terör altında bile iktidara yürüme kararlılığını yitirmeden, iktidarı almanın bilgisi, deneyimi ve yöntemleriyle davranmasını bilmiştir. Devrimci hareket devrime böyle hazırlanmıştır.

Yaşadığı deneyimler devrimci marksizme, mücadelenin geleceği için yaşamsal olan nitelikli bir düzey sağlamıştır. En vahşi saldırı koşullarında devrimci mücadeleyi kesintisiz olarak sürdürme ve daha ileri aşamalara taşıma yeteneği. Bu devrimci yetenek bir anlık ya da kısa bir dönem süren sert çatışma sırasında doğmadı. On yıllar boyu ve hemen hemen aynı keskinlikte olan bütün bir mücadele tarihi boyunca edinildi. Devrimci kitlelerin uzun iç savaş sürecinde kazandıkları deneyimler, savaşım ve örgütlenme kapasitesi henüz iktidara olmaya yetmemiştir ama iktidara gelmek için çok sağlam bir temel sağlamıştır. Kitleler bu temele dayanarak iktidara yürüyecektir.

Proletaryanın sınıf mücadelesinin ulaştığı ileri düzeyi küçümseyen, devrimin sınıfsal koşullarının oluşmasını görmezlikten gelenler, kitlelerin uzun süre iç savaştan geçmesinin ve devrimci mücadele içinde olmasının devrim için nasıl bir anlamı ve önemi olduğunu da anlayamazlar. Devrimci proletarya hareketi, önceki dönemlere göre çok daha deneyimli, teorik ve politik olarak daha donanımlıdır. Devrimci kitleler yıllarca sürdürdükleri devrimci mücadeleye, devrimi yapacak bir olgunluğa, ileri düzeye sahip olduklarını göstermiştir. Kitleler devrim yolunda gösterdikleri kararlı mücadeleyle bu konuda ne kadar olgun olduklarını ortaya koymuşlardır. Reformist ve oportünist hareketler ise, devrimci kitlelerin gösterdiği gelişmenin bir tablosunu çizme olgunluğuna bile sahip olmadıklarını göstermiştir.

Devrime giden süreç, ekonomik ve politik krizlerden, şiddetli sınıf mücadelesinden, iç savaştan, faşist darbelerden ve devrimci ayaklanmalardan geçerek ilerler. Ve bu süreç kaçınılmaz olarak devrime doğru gidiyor.

C.DAĞLI

DERİNDEN GELEN ÇATIRTIYALAR

Kapitalist sistemin krizi derinleştikçe, zaten diken üzerinde olan kapitalist ülkelerde alarm çanları daha bir telaşla çalmaya başlıyor. Öncele-ri okuyup üfleyerek krizi kendinden uzak tutmaya çalışanlar, şimdi krizin nedeni olarak gösterebilecekleri bir “günah keçisi” arıyorlar. Hiç kimse zehirli otu elinde tutmak istemiyor. Ya da şöyle söyleyebiliriz: dikişler birer birer patlayınca kimse hastanın ölüsünün kendi kucağında kalmasını istemiyor. Hükümetle TUSİAD’ın karşılıklı açıklamaları, hükümetin bankalara deyim yerindeyse “esip gürlmesi”, bankaların da dağın fareye gösterdiği tavra benzer bir tavır göstermesi, bu belirlemeyi güçlendiren sadece birkaç örnek. Ama gelişmelerin yönü gösteriyor ki, bu türden rest-leşmeler, çekişmeler önümüzdeki süreçte daha da artacak.

Bindik Bir Alamete Gidiyoruz Kıyamete

Şimdi “yönetemeyenler” cephesi koro halinde bu şarkıyı terennüm ediyorlar: “*Kriz sistemik (yani sistemden kaynaklı, bütün sistemi etkileyen anlamında bn.) nitelikli krizdir ve piyasa ekonomisinin geleneksel araçları krizi aşmakta yetersizdir*” diyor TUSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ (doğrusunu söylemek gerekirse insan burjuvazinin bile sistemin geleceği hakkında bu kadar karamsar olduğu bir ortamda kapitalizmin bu krizi de aşabileceğini düşünen oportünistlerin sisteme dair iyimserliğine şaşmadan edemiyor). Ve devam ediyor “*Bulduğumuz aşama suçlama, yakınma ve tehdit de içeren yaklaşımların tolere edilebileceği (yani içlerine sindirilebileceği -bn.) aşama değil.*” TUSİAD başkanı iki anlama gelmeyecek bir açıklıkla hükümeti uyarıyor ve eğer söz uygun düşerse, “ağzını topla” diyor. TUSİAD’ın toplantısına katılan cumhurbaşkanı da daha yumuşatılmış bir ifadeyle, krizin Türkiye’ye hiçbir etkisinin olmayacağını söylemenin yanlış olacağını söyleme ihtiyacı duyuyor. Ve tarihin cilvesine bakın ki, kulislerde “işadamları” cumhurbaşkanını hükümete bir an önce önlem alması için baskı yapsın diye sıkıştırıyorlar. Ve aynı gün başbakan, başka bir yerde yaptığı konuşmada, “kriz simsarları”na atfen “*ben de ülkemin doktoruyum*” diyor. Ve maruzatını şöyle dile getiriyor: “*Bir doktor, hastanın durumu ne kadar kötü olursa olsun, gelip de ona orada ‘durumun çok kötü, gidiyorsun, hazırlıkların yap’ der mi. Böyle bir tedavi yok, olmaz böyle bir şey.*” Ve devam ediyor: “*Henüz ölüm sinyalleri vermeyen hastayı, siz kalkıp, ölümü hatırlatan bir doktor ya da kefenini hazırlatan bir doktor, aile gördünüz mü?*” Görüldüğü gibi başbakanın sözleri de gayet açık. Ölüm döşeğinde olan ama henüz “ölüm sinyalleri vermeyen” bir hastaya kefen biçmeyin diyor kısacası. Zaten bunu şu sözleriyle perçinliyor: “*Krizin çıktığı andan itibaren moralin yüksek tutulması gerektiğini böyle ortamlarda moral atmosferin hayati derecede önemli olduğunu vurguladık (...)* Eğer bu gemi su alırsa, Allah göstermesin, bir batarsa, hep beraber batırız”. Eğer bir ülkenin başbakanı bu sözleri söylüyorsa, krizin boyutunu anlamak için daha başka hangi göstergeye bakmak gerekebilir ki? Yapmayın diyor, ölüm döşeğindeki hastayı öldürmeyin, sintinesi delinmiş, su alamaya başlamış gemiyi batırmayın! Zaten moralimiz bozuk, siz de üzerine tuz biber ekmeyin. İşte başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın ruh hali budur; içgüveysinden bile daha kötücü! Ve bu noktada kalmayacağı da anlaşılıyor. Kriz derinleştikçe, derinden gelen çatlaklar büyüdükçe, gemi battıkça, bu havanda su dövmeler daha da artacak biri görülüyor.

Krizin Dibi Görünmüyor

Bu başlıktaki sözler bize ait değil. Kapitalist sistemin krizini önceden gören, çoğu kehanetleri tuttuğu için Nostradamus’a benzettikleri bir burjuva ekonomisti olan Nouriel Rouibini’ye ait. Rouiribini, “son elli yılın en kötü resesyonu” diyor yaşanan daralma için, “*Bütün ekonomiler kendini kaybedebilir(...) yani kasacanı, durum kötü bir hal alarak global bir kavga dönmeyecek*” ve ekliyor hemen peşi sıra “*Küresel bir felakete doğru sürüklenecek dünya ekonomileri*”. (Ne yazık ki, Rouibini türkçe bilmiyor, yoksa o da alırdı Türkiye başbakanından ağzının payını!) Hal böyle olunca dünyadaki tüm kapitalist ülkelerin başınının üzerinde bir heyula dolaşmaya başlıyor elbette. Yunanistan’da başlayan ayaklanma İspanya, İtalya

ve Fransa’ya kadar uzanınca emperyalist kapitalist devletleri bir korkudur aldı. Önlenemeyen ve her geçen gün daha çok derinleşerek bir buhran halini almış kriz ve buna eşlik eden ayaklanmalar. Burjuvazi için kâbusun bundan başka bir tanımı olmasa gerek. Bu nedenle hemen tehlikenin boyutuna parmak basmaya başladılar. BM Kalkınma Programı başkanı Kemal Derviş, krizin “dünyada insanların acı çekmesine, kızgınlığa yol açtığını ve insanların sorumlu aradığını” belirterek, “çözüm sağlanamaması durumunda krizin güvenlik sorunları yaratabileceği” değerlendirmesinde bulundu. Gerçi burjuvazi güvenliğinin tehlikede olduğunu yeni keşfediyor değil, ama bu ekonomik buhranla beraber yükselen eylemler, burjuvazinin uykularını karabasana çevirmeye yetiyor.

Siyasi Krizi Derinleştiren Etmenler

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, Türkiye burjuvazisi, boylu boyunca tarihin birikmiş bütün sorunlarına batmış durumda. Tarih sanki bütün suçlarını bir bir burjuvazinin önüne seriyor. Artık dikişler patlamış, kan ve irin ortaya saçılmaya başlamıştır. Bir grup burjuva aydınının 1915 yılında Ermenilere yapılanlar konusunda başlattıkları “Özür Diliyorum” kampanyası, kısa sürede devletin tepesinde büyük tartışmalara neden oldu. Deyim yerindeyse duvardan bir tuğla çekildi ve duvar sallanmaya başladı. Aslında bu olayda duvardan ilk tuğlayı çeken Hrant Dink’in cenazesinde yüz binlerce kişinin ayağa kalkmış olmasıydı. Şimdi açılan yoldan başka insanlar da yürüyor. Ve burjuvazi bir anda bir başka ateş topunu daha kucağında buluyor. “Resmi İdeoloji” artık her tarafından dökülüyor. Sıva tutmayan çatlaklar, esip gürlmeyle tamir edilemiyor. Tekelci burjuvazinin değişik kesimleri arasında ara ara sağlanan geçici uzlaşmalar da kısa sürede yerini yeni çatışmalara bırakıyor. Öyle ki, tekelci burjuvazinin partilerinin kendi içinde de çatlaklar su yüzüne çıkmaya başlamıştır. Dışişleri Bakanlığı’nın bir gün önce söylediğini sonraki gün yalanlamak zorunda kalması, çelişkinin derinliğini göstermesi bakımından iyi bir örnektir.

Diğer bir örnek, Turşucu Veli Paşa örneğidir. Konu zaten kamuoyu tarafından iyi bilindiği için, ayrıntılar üzerinde durmayacağız; ama son mahkemede söylediği bir söz var ki, üzerinde durmaya değer. “*Devletin komplo kuracağını hiç düşünmemiştim!*” diyor. Elbette burada söz konusu olan kendisine kurulduğunu iddia ettiği “komplo”dur. Yoksa kendisi de biliyor ki, Türkiye Cumhuriyeti tarihi komplolarla doludur.

Turşucu Veli Paşa, devletine serzenişte bulunuyor. “*Beni niye harcadınız?*” diyor. Bugüne kadar ne yapmışsa hepsini devletin bilgisi dâhilinde yapmış olan bu zat serzenişte bulunmasın da ne yapsın. Kalkıp bu işleri kimlerle, kimlerin bilgisi dâhilinde yaptığını açıklamaya kalksa, devletin tutmayan dikişleri daha hızlı patlamaya başlayacak. Tam bir “yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal” ikilemiyle karşı karşıya. Kendince devleti korumaya çalışıyor. Deyim yerindeyse fazla açılıp saçılmıyor.

Her iki örnek de gösteriyor ki, gelinen aşamada devlet içindeki derin çatlaklar artık gözle görünür bir şekilde yüzeye vuruyor. Devrim karşısında bütünlüklü davranma çabaları her geçen gün daha da zorlaşıyor. Devrimin gücü, çatlakları daha da büyütüyor.

Bütün bu gelişmeler, sınıf mücadelesinin daha da gelişebileceği bir zemin oluşturuyor. “Yönetenlerin eski tarzda yönetemedikleri” durumda sonucu belirleyecek olan sınıf mücadelesidir. Yığınların gelişmeleri anlamadığından yakınan ortalama sol hareket, sadece kendi durumunun teorisini yapıyor. Devrim, dingin dönemlerde rastlanmayacak “bir hız ve esaslıkta” öğretiyor. Yine Lenin’in sözleriyle söyleyecek olursak, “*çöküşün arifesindeki bir kapitalist toplumu ezilen kitlelerin umutsuzluğu olmadan düşünmek mümkün mü?*” Milyonlarca insanın her geçen gün büyüyen umutsuzluğu, aynı zamanda büyük, patlamaya hazır bir öfkeyi de biriktiriyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin öfkesinin ne zaman, hangi şekillerde patlayacağını bilemiyoruz, ama öyle anlaşılıyor ki bizler, devrimin büyük çatışmalarını da pek yakında göreceğiz. □

MUTLULUĞUN RESMİNİ YAPMAYA BAŞLA ABİDİN

İçeride ve dışarıda gelişen ekonomik olaylara ve verilere bakıldığında, Türkiye'nin hızla bir borç iflası (moratoryum) ilanına doğru ilerlediği rahatlıkla görülebilir. Bütün ülkeler moratoryum ilanından korkarlar. Çünkü böyle dönemler ya devrime açılır ya da askeri darbeler. Sonucun ne olacağını her zaman sınıf mücadelesi belirler fakat şimdiden şunu açıklıkla dile getirebiliriz ki, dengeler hiçbir dönem bu denli devrimden yana olmamıştı.

Buhranın Sert Darbeleri Başladı

Uzun bir süredir Türkiye'de egemenler, kabaran dalganın geminin güvertesine ne zaman vuracağını merak ediyordu. Nihayet tehlike çanları dört bir yandan çalmaya başladı. 1994 ve 2001 ekonomik yıkımlarını, aynı tarihlerde hazırladığı raporlarla tetiklediğine inanılan Alman tekeli Deutsche Bank, bir kez daha Türkiye hakkında bir rapor yayınlamıştı. Tekelci medya adeta sözleşmiş gibi, bu raporu hasır altı etse de, dünya basını, haberi: "Türkiye için felaket senaryosu" başlıklarıyla duyurdular.

Söz konusu rapora göre, Türkiye'nin hızla yaklaşan iflasını önlemek için, en azından 90 milyar dolara ihtiyacı vardı. Elbette, tekelci sermaye sözcüleri, bunun tamamen bir spekülasyon olduğunu belirterek, durumu yalanladılar. Oysa çok değil, Birkaç hafta önce, BDDK başkanı Tefik Bilgen, Türk banka ve şirketlerinin borçlar yüzünden büyük ölçüde dış sermayenin eline geçeceğini dile getirirken, tam da Deutsche Bank'ın iç ra-

porunu doğrulamış oluyordu. Şimdi şu sıkıcı rakamlara bir göz atalım:

Yukarıdaki tablo, Deutsche Bank'ın raporunun bir manipülasyon olmadığına, bir gerçeğe parmak bastığına tanıklık ediyor. Üstelik mart ayından bu yana tablo çok daha vahim değişimler geçirdi. Bu süre içerisinde YTL, neredeyse %30-40 değer kaybına uğradı. Yani Türk tekelci sanayisi ve bankacılığı için de "parti bitti".

Son beş seneyi, kulaklarından dolar fişkıran tekeller, faaliyetten kar ile değil ama "bilanço karı" denilen sanal bir kar hesabıyla kurtarmayı ya da en azından partiyi döndürmeyi başarmışlardı. Neydi "bilanço karı"? Yurt dışından %5 faizle döviz borçlan, o döviz ülkeye getir, YTL'ye çevirip %20 ile mevduata yatır. Bu arada, içeri bolca giren döviz nedeniyle kurlar düşük kalsın, YTL değerlendirsin. İstanbul Sanayi Odası, en büyük 500 sanayi şirketinin, karlarının neredeyse tamamını, işte böyle "bilanço karı" olarak elde ettiklerini hesaplamıştı.

Oysa "bilanço karı", gerçek kara denk düşmüyordu. Şöyle basitleştirebiliriz; Diyelim birinden 5 bin YTL borçlandınız. Ama döviz kurundaki oynamalar nedeniyle, borcunuz bir süre sonra 4 bin YTL'ye denk gelmeye başladı. Borcunuzdan buharlaşıp uçan bin YTL'yi ne kadar kar sayabilirsiniz, işte o kadar kardır elde ettiğiniz.

Birkaç ay içinde YTL %30-40 değer yitirip, borsa neredeyse %50 düzeyinde gerileyince, felaket senaryoları da senaryo olmaktan çıktı.

ŞİRKETLERİN DÖVİZ BORÇLARI – DÖVİZ VARLIKLARI		
(Milyar Dolar)	2005	2008 Mart
VARLIKLAR	45,7	80,8
Mevduat	30,8	55,3
Menkul Kıymetler	1,0	8,0
İhracat Alacakları	6,7	14,1
Dış Yatırımlar	7,0	10,4
YÜKÜMLÜLÜKLER	72,3	154,5
Yurtiçi Kredileri	34,9	51,6
Yurtdışı Kredileri	26,4	87,2
İthalat Borçları	34,9	15,6
NET DÖVİZ BORÇLARI	-26,6	-73,7

Ateşli Sayıklamalar

Tam da bugünlerde İstanbul'da toplanan Dünya Ekonomik Forumunda RTE, yüzlerce davetlinin karşısında, alabildiğine rahat şu sözleri söylüyordu: "Türkiye en güvenli limandır." Bu ve buna benzer sözler, Türkiye ekonomisini yönetenlerin akıl sağlığı, gerçek dünyayla ilişkileri konusunda, herhalde büyük endişelere yol açmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bu toprakların devrimcileri olarak, aslında kendimizi şanslı sayalım. Krizi tespith çekerek, "hamdolsun" sözleriyle karşılamaya niyetli bir hükümet var karşı-

mızda. Gemiye alabora etmek için gelen büyük buhran dalgası karşısında hiçbir önlem almıyor. Kendine çok güvendiğinden mi?. Hayır. Hükümetin buhran karşısında ne bir kâğıdı var masaya sürecek, ne de bir mücadele aracı. Kurların seviyesi de, borsa endeksi de, genel kar oranları da, ithalat ihracat dengesi de, akla gelebilecek ne varsa hepsi emperyalist ülke pazarlarına bağlanmış durumda. Ekonomi Ankara'dan yönetilemeyecek kadar ilhak altındadır. Bu durumda, elbette hükümete, kriz karşısında "tevekkül" e sığınmaktan başka bir şey düşmez.

Türk tekeli sermayesi, boynuna inecek satırı tevekkül ile bekleye dursun, emperyalist metropollerin yöneticileri hiç ama hiç rahat değil. Washington Post gazetesi "Finansal dünya savaşı" uyarısında bulunuyor, bağımlı ülkelerde borç iflasları ve kredi paniklerini haber veriyor. Pek çok gazetede durum bir "Finansal Armageddon" (mali kıyamet) sözleriyle betimleniyor; 1929 bunalımını çok geride bırakacağına ve çok daha kötü sorunlar doğuracağına kesin gözüyle bakılıyor. Bugünkü mali yapıyı, 1980 yılında ilk izleten ABD Merkez bankası başkanı P. Volcker : "Bütün kredi krizlerinin en büyüğü karşısında, ölüm kalım mücadelesi vermek zorunda kalacağız" itirafında bulunuyor. Elbette bu panik ortamı, burjuva sınıfın sınırlarını iyice geriyor. Pek çok cephede pıtrak gibi büyüyen 'kapitalizmin sonu' tartışmalarına gönderme yapan New York Times; "Şimdi kapitalizmi çöpe atma zamanı değil" demek zorunda kalıyor.

Ortalık öylesine toz duman ki Sarkozy, bakın ne diyor: "Spekülatörlerin değil ama girişimcilerin olması için kapitalizmin yeniden gözden geçirilmesi ya da yeniden kurulmasını başlatmak gerek. Hep birlikte gelecek nesillere daha saygılı, dünyaya ve insanlara daha saygılı kapitalizmi yeniden kurmaya ve kısa vadeli kar için çalgınca arayışları saplantı haline getirmiş kapitalizmin bitirilmesine ihtiyaç var." Duy da inanma.

Napolyon özentisi gerici bir darkafalı olduğuna kimsenin kuşkusunu bulunmayan Sarkozy, bir çırpıda sosyal-reformizmin programını kendine mal edinivermiş. Türkiye'de Emep-ÖDP gibilerin, Dünya Sosyal Forumunun ana gövdesini oluşturan Attac, Küresel Eylem veya Tobin vergicilerinin, büyük bir ciddiyetle, kibirle, iddiayla sundukları ne varsa, mali oligarşinin en darkafalı yöneticilerinden Sarkozy'nin programı haline gelivermiş.

Ölümcül virüs kapitalist-emperyalist sistemin gövdesine öylesine yayılmış ki, Sarkozy'nin sözlerini, yüksek ateş altında sayıklamalar olarak görmek gerek. Bütün dünya bu ateş içinde kavrulurken, ölü ruhlarının gözleriyle, bir kuyunun dibinden kıpırtısız dünyaya bakanlar da az değil.

Birgün gazetesinin pek çok yazarı bu ruh hali içinde. Birgünde ekonomi sayfasında makaleler yazan Ahmet Çakmak; "Bu krizin solu güçlendireceğini hiç sanmıyorum" diye yazıyor. "Hiç" diyor yazar, kapitalist sistemin ölümsüzlüğüne öyle bir iman getirmiş ki, küçük bir olasılığı bile düşünmeyi herhalde kendine zulüm sayıyor. Dünyaya ölü kurbağa gözleriyle, kapkaranlık bir kuyunun dibinden bakmayı sürdürüyor. Birgün ya-

zarlarına "vurun abalya" yapmak, doğrusu haksızlık olur. Ne de olsa onlar açıktan kendi konumlarını ilan ediyorlar.

Bir de devrim iddialarıyla işçi sınıfına öncülük etmek misyonunu kimseye kaptırmayanlar var. Dünya bin kez yıkılır, bin kez yeniden kurulur ama onlar politik konumlarından bir gram vazgeçmezler. Dünyada herkes, hatta mali sermaye çevreleri bile kapitalizmin sonunu tartışırken, onlar aynı yavan lapayı, ısıtıp ısıtıp proletaryanın önüne çıkartırlar. "Krizin faturasını ödemeyelim" diyorlar. Yani patronlar işçi atmasın, ücretler düşmesin, çay molaları kısalsın vs. vs. Adeta bir şaka!!! Lenin'in sözünü ettiği "bunak mummyalar" bunlar. 21. yüzyılın, ayaklanmalar, devrimler, çalgınca isyanlar, cüretli atılımlar yüz yılının bunak mummyaları.

Anti Kapitalizm Öne Çıkıyor

Emperyalist-kapitalist sistem ölümcül hastalıklarla yatağında ateşler içinde kıvrılırken, bu sistemin bütün sömürü yükünü, acısını yüklenen, her türlü aşağılamalarla karşılaşarak içinde öfke biriktiren emekçi sınıfların, bütün bu olan biteni kaygısızca izlemesi beklenmemeli. Almanya'nın en güçlü sendikası IG-Metall'in burjuva sendikacıları dert yanmaya başladılar, çünkü işçiler arasında anti-kapitalist bilincin hızla yayılması engelleyemiyorlar. Bu bilincin tüm dünyada nasıl bir hızla yayıldığını anlamak için, Marx kitaplarının şimdi 100 kat daha fazla basılıp satıldığını belirtmek sanırız yeterli olur.

2007 yılında dünya çapında yapılan bir ankette, katılanların yarısından fazlasının kapitalizmi onaylamadığı, sadece iki ülke belirlenmişti. Herhalde bu anket şimdi yapılsa, çok daha farklı sonuçlar çıkardı. Söz konusu ülkelerden biri Fransa. Orada proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların örgütlülük ve eylemlilik düzeyi düşünüldüğünde, herhalde kimsenin şaşıracağı bir sonuç bu. Fakat çoğunlukla kapitalizmi onaylamayan ikinci ülke, sıkı durun, Türkiye çıkmış. "Tam bağımsızlık" şiarından öteye geçemeyenler için, elbette oldukça şaşırtıcı ama Leninistler için değil.

Leninistler, demokratik halk devriminin, salt anti-emperyalist önlemler ile yetinemeyeceğini, bu devrimin kaçınılmaz olarak anti-kapitalist bir karakterde olması gerektiğini, tüm ekonomik siyasi koşulların bunu zorladığını dile getirip durdular. Bugüne dek, pek çokları için sadece bir kültürel mesele, bir ahlaki duruş ya da pragmatik bir kavrayış sorunu olan anti-kapitalizm, şimdi gerçek bir karşılığı olan toplumsal bir olgu haline geliyor.

"Nasıl yani" diye soracak olanlara öneririz. Herhangi bir kalabalık içinde, dünyada ve Türkiye'de kapitalizmin ne denli çürüdüğüne, krizler üretmekten başka bir işe yaramadığına, tüm bu yapıyı tamir etmeye kalkışmaktansa, baştan aşağıya yıkip değiştirmenin gerekliliğine dair yüksek sesle bir konuşun. Karşılığının, daha önce görmediğiniz bir ilgi, merak ve heyecan olduğunu fark edeceksiniz.□

ATINA YANGIN YERİ

Herkesin ağzı bir karış açık kaldı. “Öfke patlaması” ifadelerini kullanıyor Yunan basın yayın organları. Öfke var tabii. Patlamaların da ortalığın altını üstüne getirdiği doğrudur. Ama bu ifade, onların ifade etmede çok yüzeysel kalıyor. Yunan gençliği hayranlık verici bir biçimde AYAKLANDI!

Atina merkezde Exarhia denen bir semt var. Genelde solcuların, özelde de anarşistlerin yoğun bulunduğu bir bölge. Doğal olarak polisle sürekli gerginliklerin yaşandığı bir bölge. Özel güvenlik birimlerinde “Rambo” lakaplı bir polis, 6 Aralık Cumartesi gecesi, bu semtte bir grup gence sataşıyor ve grubun içinden Aleksandros Grigoropoulos isimli 15 yaşındaki lise öğrencisini silahla vurarak öldürüyor. Ayaklanmanın fitilini ateşleyen kıvılcım bu olayla oldu. Ancak bu bombanın barutu uzun süredir biriktirilmişti. Meğerse bu her şeye ilgisizmiş gibi görünen yeni “nesil gençler”, olanın bitenin farkındaymışlar.

“700 EURO KUŞAĞI”

Ortaokul öğrencileri dâhil, bütün bir gençlik ayağa kalktı ve hep bir ağızdan şunu söylüyorlar: “Aleksandros’un öldürülmesi bardağı taşıran damla olmuştur; asıl neden, geleceğimizin çalınıyor olmasıdır.” Yani tüm dünyayı sarsan ekonomik kriz, işten çıkartmalar, hayat pahalılığı, özelleştirmeler, düşük maaş, en fazla 1 yıl yapılan iş sözleşmeleri, gasp edilen demokratik haklar.. Tüm bunlara tuz-biber olan ve her geçen gün yenisi açığa çıkan hükümet ve kilisenin çürümüşlüğüne iyice göz önüne seren skandallar, yolsuzluklar vs. vb. Sonuçta bir Yunanlı genç şunu görüyor; aşağı yukarı yirmi sene süren bir okul sürecinin ardından üniversite diplomasının yanında mastır ve bilmem kaç tane yabancı dil ile birlikte yaşama atıldığında, kendisini 700 Euro tutarında bir maaş bekliyor. Zaten bir süredir şimdiki gençlik kuşağına burada “700 Euro Kuşağı” denmesi boşuna değil. Bir süredir doktor garsonlar, mühendis temizlikçiler, işsizlikten ailelerinin evine geri dönen gençler sürekli gündemdediydiler. Bu arada burada ortalama bir evin kirasının 500 Euro olduğunu belirtelim. Bu 700 Euro kuşağının, şimdiye kadar yaşamdan kovulanların isyanına alışmıştı. Şimdi ise gelecekleri çalınanların isyanına tanık oluyoruz. “Zamane gençleri” hayat diye önlerine serilen bataklığı görüyorlar ve tam da bunun için ayaklanıyorlar.

“Gençlik Mucizesi”

Daha Aleksandros’un kanı yerdeyken sokaklar tutuşmuştu bile. Birbirinden kopuk, irili ufaklı devrimci ve anarşist gruplar bununla birlikte öğrenci örgütlenmeleri var. Tüm bunlar nasıl bir anda ayağa kalktı ve günlerdir nasıl durup dinlenmeden ve bin bir çeşit eylemle isyanı sürdürebiliyorlar... Bu gençlerden öğrenmek gereken bir şeyler olmalı. Molotof ve sokak savaşı taktiklerini olduğu kadar internet ve cep telefonlarını da ustaca kul-

landıkları kesin. Yunanistan’ın hemen her kenti irili ufaklı yangın yerine dönüştü. 1999 Atina depremi burayı bayağı bir yıkıma uğrattı. Güncel ayaklanmayı ’99 depremiyle karşılaştırıyor yetkililer ve ayaklanma hasarının depremi katladığını acıyla ifade ediyorlar. Bilmem ne kadar banka, karakol, polis aracı, büyük mağaza vs. yandı, mahvoldu. Arada büyük olmayan mağazalar da yandı tabii ve medya, esnafı kışkırtmak için elinden geleni yapıyor. Ama biliniyor ki, hiçbir ayaklanma, esnafı, hükümet ve bankaların gerçekleştirdiği yıkımdan daha büyük bir felakete sürükleyemez.

Nasıl bir ayaklanma arzu edersiniz beyler?

Özellikle Atina merkezde, ayaklanmayla birlikte bazı yağma olayları yaşandı. Ayaklanmalara kara çalmak için bundan daha iyi bir fırsat düşünülebilir mi? Ağababaları hep bir ağızdan “Soygun” diye feryat figanda. Oysa Atina merkezi sakinleri arasında “ayaktakımı” serseriler, uyuşturucu bağımlıları, evsizler, işsiz güçsüz yabancılar hiç de azımsanmayacak bir nüfus. Diyelim Iraklı bir genç savaştan kaçmış; evini, barakını satmış, parayı insan tacirlerine

ne kaptırmış, ama Almanya’ya götürülmek üzere Atina’da beş kurusuz bırakılmış. Bir bakıyor ortalık yanyanıyor, polis kaçmış, vitrinler ışıl ışıl parlıyor. Eh, normal değil mi? Aynı şey, yaşamdan kovulmuş herkes için normal, anlaşılır. Yine de burjuvalar “düzen elden gidiyor” diye hop oturup hop kalkıyorlar. Bu da anlaşılır... Ama KKE (Yunanistan Komünist Partisi)’ne ne oluyor? Ayaklanmaya karşı sefil bir politika izliyorlar. Tamamen sağ partilerle aynı ağızla, “maskeliler”, “yağmacılar” diye ayaklanmaya kara çalıyorlar. Nasıl bir ayaklanma arzu edersiniz diye sormak gerekir. İşçi sınıfı öncülüğü dediğimiz şeyi nasıl anlamalı. İlle en önce işçiler olacak ve mavi tulumlarıyla sabah Anayasa Meydanı’nda (Meclisin önü) toplanacaklar, saat sekizde kartlarını basıp düzenli kortejler halinde “ayaklanacaklar” ve gençler ve daha başkaları da nizamı bozmadan onları mı izleyecekler? Böyle olmayacağı kesin... Devrim isyandır, altüst oluşturmaktır. Hiçbir önceden tasarlanmış şablona sığmayacak kadar da canlı ve zengindir. Hangi kaynaktan doğup ne şekilde akacağı belli olmayan bir ırmaktır. Onu yatağına yerleştirip hedefe taşıyabilmekte marifet.

İşçiler Yunanistan genelinde bir günlük genel grev yaptılar. Yunanistan işçi sendikaları konfederasyonu ve bu konfederasyondan bağımsız olan ve komünist partinin ağırlıkta olduğu sendikalar birliği Pame tarafından gerçekleştirilen bu grev, önceden kararı alınmış, yoksulluğa ve sefaletle karşı gerçekleştirilecek olan bir eylemdi. Grevden bir gün önce başbakan ülkenin içinde bulunduğu durumu gerekçe göstererek işçilerden grevi ertelemelerini istedi. Sendikaların başbakana yanıtı çok net oldu. Grevi

yapacaklarını ve Anayasa Meydanı'nda toplanacaklarını açıkladılar. Pame'ciler daha da ileri gidip megafonla sokak sokak dolaşip grevi yapacaklarını ve meydanlarda toplanacaklarını ilan edip eylemlerine tüm halkı davet ettiler. Ancak genel olarak komünist partinin ayaklanmaya ve ayaklanmacılara yaklaşımının etkisi ayrıca burjuva basının usandırıcı biçimde yağma olaylarını öne çıkartmasının ve başka nedenlerin de etkisiyle ayaklanma, gençlik ayaklanması olmanın ötesine geçemiyor.

Aleksandros'un katledilmesinin üzerinden on gün geçti. Ayaklanma ilk haftaki hızını kaybetmiş de olsa her gün farklı eylem biçimleriyle sürüyor. Önceki gün Atina ve Pire'nin merkezi karakollarının önünde toplanan gençler bazı semtlerde polisle çatıştılar, bazılarında karakolu taş yağmuruna tuttular, bazılarında ise gözaltına alınan arkadaşları serbest bırakılana kadar karakolun önünden ayrılmadılar. Dün Atina emniyet müdürlüğünün önünde ve Anayasa Meydanı'nda toplandılar. Bugün ise otuz kişilik bir grup genç devlet televizyonunu canlı haber bülteni esnasında işgal etti. Pankartlarında şöyle yazıyordu: "İZLEMİYİ KESİN SOKAKLARA ÇIKIN!" Genel manzara bu. Gençler her türlü eylem biçimiyle sokaklarda, toplumun geri kalanı onları izliyor ve yorum yapıyor. Yunanistan'da etkin bir kesim olan aydın-sanatçı zümresinden de gençlere bir takım "yürekten destek"lerin dışında somut destek gelmedi. Halkın polise büyük bir öfke duyduğu çok somut ortaya çıkmasına rağmen ilk günler dışında artık gençlerle birlikte sokağa inen başka bir kesim yok.

Avrupa ve dünyanın başka yerlerinden yapılan destek eylemleri büyük moral veriyor; ama daha ileri gitmek gerek.

Yunan gençliğinin ayaklanması tamamen politik bir ayaklanmadır. Herhangi bir öncünün başlatıp yönettiği ya da bir takım küçük taleplerle hedeflendirilebilecek bir hareket değildir. Bu hareket, geleceğin devrimci hareketlerini ve önderlerini bağrından çıkaracak. İhtiyar Avrupa kokuşmuş bir cesettir. Ancak bu gençliğin yaktığı isyan ateşinden yarınlar için içimizi umutla ısıtabiliriz.

Bu arada Yunan gençliği sanal âlemi de çok iyi kullanıyor seslerini duyurmak için. Gençlerin tüm dünyada sanal âlemde dolaşan bir şiiri var:

UNUTTUNUZ

Bizi desteklemenizi bekliyorduk,

Bir defa da olsa, sizin bizi gururlandırmanızı bekliyorduk

BOŞUNA

Yalancı hayat yaşıyorsunuz, boynunuzu eğdiniz,

donunuzu indirdiniz ve öleceğiniz günü bekliyorsunuz

Hayaliniz yok, sevdalanmıyorsunuz

Yaratmıyorsunuz

Yalnız satıp alıyorsunuz

HER YERDE MADDİYAT

SEVGİ HİÇBİR YERDE-HİÇBİR YER DE GERÇEK

Yunanistan'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

MARAŞ KATLIAMININ 30. YILINDA ADANA'DA

Maraş Katliamı'nın üzerinden 30 yıl geçti. 19-26 Aralık tarihleri arasında yaşanan katliamda yüzlerce insan, yaşlı, çocuk, kadın demeden katledildi ve yaralandı. Maraş Katliamı ne ilk ne de sondu, öncesinde 18 Nisan 1978'de Malatya'da, sonrasında 1980'de de Çorum'da Aleviler katledildi, onlarca kişi öldürüldü, yüzlercesi yaralandı.

Maraş Katliamı'nın 30. yılında 21 Aralık Pazar günü Adana'da bölgesel bir miting gerçekleştirildi. Mitinge Maraş, Antep, Adıyaman, Mersin, Tarsus, Alanya, Sivas, Malatya, Diyarbakır, Ankara, İstanbul ve Niğde illerinden katılımlar gerçekleşti. Miting saat 11.00'da Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu'nun önünde kitlenin toplanmasıyla başladı. Kortejler oluşturulup yürüyüş geçildiğinde, arama noktasında devrimci kortejlerin geçişi sırasında polis, pankart sopalarnı bahane ederek, devrimci kortejleri içeriye sokmayacağını söyleyerek mitingi provoke etmeye çalıştı. Bu saldırı karşısında devrimciler ortak bir şekilde karşılık vermiş ve alana giriş yaptılar.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak mitingde "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta / MÜCADELE BİRLİĞİ" yazılı pankartımızı açarak yer aldık. Yürüyüş boyunca sık sık "Maraş'ı Unutma Unutturma", "Katil Devlet

Hesap Verecek", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Faşist Devlet Hesap Verecek", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Fabrikalar

Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm" sloganlarını gür bir şekilde attık. Miting alanına girdiğimizde Mücadele Birliği, Önsöz ve Genç Yoldaş Dergilerimizin dağıtımını yoğun bir şekilde yaptık.

Mitingde yapılan konuşmalardan sonra, önce Adana'dan yerel bir ozan sahneyi alarak türkülerini söyledi ve sonrasında ise Türkiye'ye özel izinle giren Ozan Emekçi sahneyi aldı. Ozan Emekçi'nin söylediği marş ve türkülerden sonra miting sona erdi. Mitinge yaklaşık 16 bin kişi katıldı.

**FAŞİST DEVLET HESAP VERECEK!
FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

Adana Mücadele Birliği Platformu

İSRAİL SİYONİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞULACAK

İsrail, Filistin'e gökten ölüm yağdırıyor. 27 Aralık günü, Filistin halkı, siyonist İsrail'in ölüm kusan savaş uçaklarının sesiyle uyandı. "1967 savaşından bu yana en kapsamlı hava saldırısı" diye geçiyor ajanslar. Filistin toprakları yerde ölü yatan evlatlarının kanlarıyla sulandı bir kez daha.

Emperyalist dünyanın desteğini arkasına almış olmanın rahatlığıyla hareket eden siyonist şefler, "şimdi savaş zamanı" diye buyuruyorlar. Sadece Filistin halkına değil, bütün dünya halklarına meydan okuyorlar aslında. Bu bir savaş daveti, bu bir savaş ilanıdır. Dünya halklarına karşı bir savaş ilanıdır.

Filistin halkı, dünya halkları, "davetiniz kabulümüzdür" diye yanıtlıyorlar bu kan içicilerin savaş ilanını. Davetiniz kabulümüzdür baylar! Şunu da ekleyelim, sadece sizi değil, sizinle beraber arkanızda sırtan emperyalist efendilerinizi cehenneme yollarken ellerimiz titremeyecek.

Siyonistlerin saldırısı karşısında dünya emekçi halkları ayağa kalktı. Saldırı duyulur duyulmaz dünyanın dört bir tarafında eylemler birbirini kovaladı. Gericici Arap devletleri, İsrail'e sessiz destek verirken Arap halkı her yerde protesto gösterileri düzenliyor. Filistin Devrimi, enternasyonal karakterini bir kez daha gösterdi. Dünya halkları, İsrail'e karşı ayağa kalkarken gerçekte emperyalist- kapitalist sisteme karşı savaşmış oluyorlar. Faşist Türk devleti dâhil, dünya gericiliğinin İsrail'in arkasında olduğunu dünya emekçi halkları gayet iyi biliyor.

Siyonist şefler "şimdi savaş zamanı" diyorlarsa, biz de şimdi İsrail siyonizmine, emperyalizme, kapitalizme, her türlü gericiliğe karşı eylem zamanıdır diyoruz. Onların yaktığı ateş kendilerini yakacak; bundan şüphe yok. Tıpkı Atina'da bir gencin polis tarafından katledilmesinin Yunanistan'ı tutuşturan bir kıvılcıma dönüşmesi gibi bu katliam da her yerde devrim ateşini tutuşturan bir kıvılcıma dönüşecektir.

Burada Türkiye ve Kürdistan halklarına büyük görevler düştüğünün altını çizmek gerekir. Çünkü İsrail'in bölgedeki en önemli müttefiki faşist Türk devleti ise, Türkiye ve Kürdistan Devriminin en önemli müttefiki de Filistin Devrimidir. Başbakan'ın ilk katliam haberinden sonra döktüğü timsah gözyaşları kimseyi kandıramaz. Şunu herkes biliyor ki, siyonist şeflerin hareket rahatlığı emperyalistlerle birlikte Türkiye'den aldıkları güvence sayesinde. Daha birkaç gün öncesinde İsrail başbakanı, yani bu savaş emrini veren katil, Türkiye Başbakanı ile kol kola, ancak evinde hissedebileceği bir rahatlık içinde, dolaşıyordu.

Buna karşılık, Türkiye ve Kürdistan devrimi ile Filistin devrimi arasında, tarihi Denizlere kadar uzanan çok eski ve güçlü bir enternasyonal ilişki vardır. Filistin devrimci hareketi, Türkiye ve Kürdistan devrimcilerinin her zor dönemlerinde yanlarında olmuş, her türlü olanağını onların hizmetine vermiştir. Bu anlamda bu yüce gönüllü devrimci halkla dayanışmak Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi için hem bir görev hem de bir borçtur.

Şimdi eylem zamanı, şimdi Filistin halkının yanında olduğunu sözde değil eylemde gösterme zamanı. Emperyalistler ve siyonist İsrail en zor, en zayıf, en bunalımlı dönemlerini yaşıyorlar. Hunharlıkları, kıyıcılıkları, kan dökücülükleri bundan dolayıdır. Kaderlerini emperyalistlere bağlamış olan gericici-faşist devletler toplumsal devrim korkusuyla yatıp onunla kalkıyorlar. Onların korkularını gerçeğe dönüştürmenin zamanı. Onları, tarihin karanlıklarına gömmenin zamanı.

**İSRAİL DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞULACAK!
YAŞASIN KÜRT-FİLİSTİN-TÜRK HALKLARIN ENTERNASYONAL BİRLİĞİ!**

KARŞI-AYAKLANMA PLANI DEVREDE

İstanbul'un birçok semtinde bulunan camilerde çıkan yangınlardan pis kokular yayılıyor. Yangınlar, bir hafta içinde ondan fazla camide çıkınca, bir yerlerden düğmeye basıldığı izlenimi kesinleşti.

Konuya dair açıklama yapan kimi demokratik kurumlar, hemen suçu "dış mihraklara" attılar. Bu tür söylemler, gerçeği bilen ama açıklamaktan korkan, bu yüzden de topu taca atan bir ruh halinin ürünüdür. Oysa bu kışkırtıcı kundaklamalar, sermayenin bir karşı-ayaklanma planını devreye soktuğuna dair çok güçlü bir işarettir. Üstelik başka işaretler de var.

Bu işaretlerin neler olduğuna geçmeden önce, hemen belirtelim: Sermaye sınıfı bir karşı-ayaklanma prosedürünü işleme koymaya zorlayan şey, bizzat ayaklanma koşullarının kendisidir. Yaşamakta olan büyük ekonomik buhranın tüm emekçi sınıfları toplumsal bir devrime adeta arkasından itelediğini, sermayenin sözcülerinden bile duymak artık şarttır değil.

Bakmayın Recep Tayyip Erdoğan'ın "kriz bize teğet geçecek" laflarındaki gevşekliğe... Tekelci sermaye sınıfı hiç ama hiç rahat ve gevşek değil. Bir kere Türk sermayesi dünyanın sınıf bilinci yüksek burjuvalarındandır. Sermaye sınıfı, 600 yıllık Osmanlı yönetim birikimini hiç kesintisiz-kopuşsuz devralmıştır. Yönettikleri topluma dair oldukça geniş bir istihbari bilgi arşivine sahiptir. Yönetilenlerin genel eğilimlerini, hassas noktalarını, olaylar ve gelişmeler karşısındaki genel tavırlarını, reflekslerini değerlendirmek konusunda tekelci burjuvazi, bir küçük-burjuva aydınının hayallerle bezeli dünyasından çok daha gerçekçi olabilecek koşullara olanaklara sahiptir. Gidin herhangi bir kasabanın yönetim binasına, bodrumların yüzlerce yıllık arşivlerle dolu olduğunu göreceksiniz.

İşte, yönettiği toplumun geleneksel-tarihi kodlarını gayet iyi bilen tekelci sermaye sınıfı, şimdi ortaya çıkan ağır ekonomik-siyasi buhranın tüm emekçi sınıfları nasıl bir öfke fırtınasına, genel eylem havasına, bir ayaklanma atmosferine soktuğunu, kuşkusuz, bir küçük burjuva devrimcisinden daha iyi kavramaktadır. Ona göre pratik önlemler geliştirmeye başlamakta, bütün egemenlik aygıtları, resmi ve gayri resmi kurumlar, şimdi emekçilerin ileri gitmemesi için çaba sarf etmektedir.

Salt polisiye tedbirlerle, tutuklamalarla, gözdağıyla, toplumsal bir patlamanın kopup gelişini önleyemez. Bu durumda tekelci ser-

maye sınıfı, elinin altında, pek çok deneyimden geçirilmiş bir "karşı-ayaklanma stratejisi" bulundurmaktadır. Biz bunu 1980 öncesinde ve 1990'lı yıllarda özellikle Kürt halkının ayaklanmasının bastırılmasında gördük. Bugün Susurluk, Ergenekon gibi dip tortuları açığa çıkan pek çok silahlı oluşum, tekelci sermayenin karşı-ayaklanma stratejisinin bir parçası olarak, adeta resmi-kurumsal bir kimlik kazandılar. Yine yakın bir zamanda ortaya çıkan Atabeyler çetesi denilen oluşum, yargılanan askerlerin de itiraf ettiği gibi, bir halk ayaklanmasına karşı sermaye egemenliğinin direniş noktaları olarak en ağır silahlarla donatılmış pek çok savaş grubundan yalnızca biriydi.

Ancak gerçek bir ayaklanma söz konusu olduğunda, bu türden operasyonel hücrelerin bastırma hareketindeki etkileri hemen hiç olmaz. Sermaye sınıfı bunu pekâlâ biliyor. Bir ayaklanmayı bastırmanın en etkili yollarından biri, ayaklanma güçlerinin bir araya gelişini engelleyecek etnik-dinsel, kültürel ve tarihi kimi ayırım noktalarını öne çıkarmak ve halk sınıfları arasına barikatlar kurmaktır. İşte, ardi ardına yanan cami yakma eylemlerinin ardında yatan gerçek neden budur. Hem dinsel hassasiyet yoluyla emekçiler bölünecek, hem de karşı-devrim cephesi tahkim edilecek.

Bu nokta öylesine açıktır ki; kimsenin üzerinde bir tartışma yürüteceğini sanmıyoruz. Ancak, burjuvazinin böylesine tehlikeli bir bombayla neden böylesine fütursuzca oynadığını da aynı berraklıkla açıklamak, ortaya koymak gerek. Burjuvazi her zaman emekçileri bölmek ister. Ancak şimdi, böylesine tehlikeli bir barut fıçısına kibrit atmaya egemenleri sevk eden, çok zorlu koşulların, bir halk ayaklanmasının tüm koşullarının mevcudiyetidir. Egemenler için "karşı-ayaklanma planları" hemen her zaman çok tehlikeli oyunlarla doludur. Gerçek bir ayaklanma tehlikesiyle karşı karşıya olmayan hiçbir akli başında egemen sınıf, karşı-ayaklanma taktikleriyle böylesine gözü kara oynamaz. Sermaye sınıfını böylesine tehlikeli kışkırtmalara sevk eden koşullar tam olarak anlaşılmasın, bu türden kışkırtmalara karşı mücadele edilemez.

Camilerin kundaklanmasını, acaba cemvlerinin yakılması izleyecek mi? Eğer kışkırtma istenen ölçülerde tutarsa, arkasının geleceğinden kimsenin kuşkusunu olmasın. Kasım ayında 100 binden fazla kitleyle, üstelik burjuva düzenin sınırlarını zorlayan taleplerle Ankara'ya çıkartma yapan Alevilerin

daha ileri adımlar atmasını engellemek için, sermaye elinden geleni yapıyor. Buna Alevi dedelerine maaş bağlamak gibi abuk sabuk rüşvet teklifleri de dâhil.

Tekelci sermaye sınıfının karşı ayaklanma planlarında, yalnızca kışkırtmalar ve rüşvetler yok. Pek çok politik araç aynı anda kullanılıyor. Birbirinden kopuk görünen pek çok siyasi gelişmenin hep aynı kavşakta, karşı-ayaklanma taktikleri kavşağında buluştuğunu, rahatlıkla görebiliriz.

Kürt halkının daha ileri gitmesini önlemek için alelacele açılan Kürtçe-TRT, üniversitelerde Kürtçe dil bölümleri, İmralı'daki inşaat ve en son "dağdan indirme" fısıltıları, hep aynı zemin üzerinde şekilleniyor. Atılan adımlar Kürt halkına hiç güven vermediği için, şimdi araya Barzani-Talabani ikilisi sokulmakta. Ve yakın zamanda cesaretli eylemlerle ileri atılan DTP, yine bu ikili aracılığıyla zaft edilmek istenmekte.

Bir ayaklanmanın en önemli bileşenlerinden, toplumun en yoksul, açlığın pençesinde bulunan kesimleri için şimdi sermaye devleti adeta kesenin ağzını açtı. Kömür dağıtımı yaklaşan yerel seçimlerden çok, bu nedenle, bir ayaklanmanın bastırılması niyetiyle böylesine yoğunlaştırıldı.

Elbette, bütün bu, önünü kesme, koparma, karşı karşıya getirme taktikleri açık bir vahşet olmadan yürütülemez. Son günlerde TV haberlerinde, gazetelerde hiç olmayan bir şey oluyor ve hemen her tür polis-resmi görevli vahşeti, tüm detaylarıyla halkın gözüne adeta sokuluyor. Sermaye sınıfı, kendi yarattığı vahşetin özellikle böylesine sergilenmesini istiyor, çünkü asıl amaç, toplumda yıldırganlık yaratmak, gözdağı vermektir. Bunu da sermaye sınıfının "karşı-ayaklanma" taktiklerinden biri olarak görmek gerek.

Fakat toplumu ayaklanmaya doğru iten çelişkiler, sınıf mücadelesinin seyri ve işçi sınıfının birikimi, sermayenin karşı ayaklanma taktiklerini boşa çıkartacak kadar ileridir. Ne Kürt halkı kulağına fısıldanan "çözüm" laflarına kanacak kadar saftır, ne yoksullar, kömürle karın doyurabilir ve geleceklerine umutla bakabilirler, ne de günlük bir uygulama haline gelen resmi şiddet emekçi kitleleri geriletebilir. Artık son kullanma tarihini geride bırakmış bu sistem ve her tür ilerlemenin önüne set çeken sermaye, emekçilerin hareketini durdurabilecek güçte değil. Ne dünyada ne de bu topraklarda.

Camileri yakmak gibi en acınası provokasyonlardan medet uman bir sınıfın topluma egemen olduğunu kimse iddia edemez.□

KESK, TTB, TMMOB ve DİSK'TEN KRİZE KARŞI EYLEM

Artık küresel boyutta etkisini gösteren kriz için bir protesto eylemi yapmak isteyen KESK, TTB, TMMOB ve DİSK, 27 Aralık günü saat 18.00'de Taksim Tramvay durağında bir araya geldi. Yürüyüşe geçileceği sırada, kitlenin önü polis barikatlarıyla kesildi. Burada bir süre polisle pazarlık yapan sendika yöneticileri, saat 19.00'a yaklaşırken yürüyüşe başlanacağını duyurdular.

Bunun üzerine kitle, sloganlar eşliğinde, meşalelerle İstiklal Caddesi üzerinden yürüyüşe geçti. Eylemin genel söylemi "Krizin Faturasını Ödemeyeceğiz" idi.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu olarak kızıl bayraklarımız ve sloganlarımızla katıldık. Yürüyüş boyunca "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeginin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği Sloganı" atarken yürüyüş esnasında 10 metre uzunluğundaki "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeginin Olacak, Mücadele Birliği" pankartını açtık.

Yürüyüş boyunca sendika yöneticileri Mücadele Birliği pankartımıza ve bayraklarımıza kapatılması için baskı yapmaya çalıştı. Ama bayraklarımızı eylem bitene kadar en önde dalgalandırdık.

Eyleme Devrimci Emekçi Komiteleri de aktif olarak katıldı ve "Zafer Savaşın Emekçinin Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeginin Olacak" dövizleri taşıdılar. Ayrıca Baskı ve Saldırılarına karşı Örgütlenme Komisyonu üyesi KESK'li emekçiler de Ekim ayında tutuklanan Eğitim-Sen üyesi Erdal Güzel'in resimleri bulunan

ve tutuklanışını anlatan bir bildiri dağıttılar.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde Sami Evren basın açıklamasını okudu. Açıklamada "Bugün ülkenin bütün illerinde örgütlerimiz çağrısıyla biz emekçiler bir kez daha gezegenimizi

yaşanmaz hale getiren kapitalizmin yarattığı karanlığa karşı meşalelerimizle aydınlığıyla haykırmak için buluştuk. Alkışlarla, ısıklarla, sloganlarımızla pankartlarımızla yüreğimizle ellerimizde aydınlığa duyduğumuz özlemin sembolü olan meşalelerimizle bir kez daha yan yanayız.

Diyoruz ki, Arfesan işçilerine...Diyoruz ki, Sinter Metal işçilerine...Türk Philips işçilerine...Desa'da direnen Emine Arslan'a...Tezcan Galvaniz işçilerine... Grev ve toplu sözleşme hakkı için yıllardır mücadele veren kamu çalışanlarına, işten atılanlara, açlığa mahkum edilenlere selam olsun..."

Bu akşam yan yana geldiğimiz bu meydan bundan 31 yıl önce insanca, özgür, demokratik bir ülkede yaşamak için mücadele eden 36 arkadaşımızın katliyle karanlığa boğulmuş 1 Mayıs Meydanı'dır. Bu akşam biz meşalelerimizle bu karanlığı dağıtmaya, 1 Mayıs Meydanı'nı bir kez daha aydınlatmaya geldik" denildi.

Açıklamanın bitmesinin ardından Mücadele Birliği Platformu olarak Galatasaray Lisesinin önünden Taksim yönüne bayraklarla yürüyüş sürdürdük ve yine "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeginin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları attık. Daha sonra bayrakları toplayarak yürüyüşü bitirdik.□

BAKIRKÖY'DE SAĞLIK EMEKÇİLERİNDEN EYLEM

SES Bakırköy Şubesi üyeleri ve sağlık emekçileri, Bakırköy Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde bir yürüyüş ve basın açıklaması yaptı. Hastanelerin özelleştirilmesinin son aşaması olan yemeklerin, kreşlerin ve lojmanların özelleştirilerek ücretlendirilmesi gündeme geldiğinde, Bakırköy SES Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi İşyeri Temsilciliğinin örgütlediği eylem öncesi Hastane yönetimi, "geçtiğimiz 9 aylık geri ödemelere ilişkin yemediğiniz günleri belirtin" diyerek son günü 24 Aralık olan günde, çalışanlara resmi yazı gönderdi. Yemeklerin hakları olduğunu ve eğer işlem yapılırsa dava açacaklarını belirten çalışanlar, 700'ün üzerinde imzalı protesto dilekçesiyle idareye cevap verdiler. 1 Ocak itibarıyla turnikeli geçişlerden kart basılarak geçilecek olan yemekhanelerin önünde yemek saatinde protesto gösterisi yapıldı.

Her çalışanın çalışma saatlerine denk gelen saatlerde yemek yemesi en doğal hakkıdır. Ancak sağlık emekçilerinin ne yemek arası verme hakkı var ne de gecenin bir yarısı yemek sağlama olanakları. Aciller, ameliyathaneler gibi yemek saati belli olmayan bölümler için ise imkansız. Üstelik sistem yemeğin alınmasını parası olana ve statüsüne göre düzenliyor.

Kapitalizmin saldırıları öyle bir hale geldi ki emekçiler artık kreşlerini, yemeklerini, lojmanlarını kazanmak için değil kaybetmemek için eyleme girişmek zorunda kaldılar. Çöken sistem yığınlar örgütlenmedikçe ve savaşa girilmedikçe ağır tahribatlar bırakmadan gitmeyecek.

Yürüyüş sonrası yönetim, kreşle ilgili özelleştirme konusunu bir süre askıya aldığı açıkladı. 1 Ocak'tan itibaren hastane çalışanları turnikelerden geçmeyecek, yemek yemeyecek her gün öğle yemeğinde yemekhane önünde toplanıp hem boykot hem de eylem yapacaklar.

Yıl daha başlamadan hareketi başladı. 2009 emekçiler için de burjuvazi için de sıcak geçecek. Emekçiler en yaşamsal alanlarına girildiğini görüyorlar ve oldukça kararlılar. Bakırköy için ise yıllardır özlediği birliği ve hareketliliği yakalamak için bir fırsat.□

AYAKLANMALAR YÜZYILI

“Ayaklanmalar Yüzyılı” gerçek mi oluyor? Bundan yaklaşık 11 yıl önce, Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra, yeni bir güvenlik stratejisi arayışındaki NATO, emperyalist-kapitalist sistemin bu kanlı savaş makinesi, yüzyıla ilişkin işte böyle bir tespit yapmıştı. Bunlar kâhince sözler değil elbet. Sadece, emperyalist-kapitalist sistemin güvenliği için yeni strateji, yeni araç ve yöntemler, yeni konumlanma biçim ve yerleri bulmak için soğukkanlı ve “tarafsız” bir değerlendirmenin sonucu. Varlık koşullarını ve bu koşulların dünya emekçi sınıflarını, ezilen halkları üzerindeki etkisini bilen bu kan içiciler topluluğu, yarattıkları etkinin nasıl bir tepkiye yol açacağını doğru tahmin edip bunu itiraf etmişler. O kadar.

Yanıldıkları ya da hesaba katmadıkları nokta şu: Onlar, ayaklanmaların Ortadoğu, Basra Körfezi, Kuzeybatı Afrika, Kafkasya, Latin Amerika’da ortaya çıkacağını tahmin etmişler. ABD ve Avrupa’yı, yani kapitalizmin kalbini es geçmişler. Fakat süreç umdukları gibi gitmedi. Ayaklanmalar, NATO’cuların korktuklarından da daha geniş bir alanda ortaya çıktı. Onlar, ayaklanma bölgelerinin yoğun sömürü altındaki bağımlı ülkelerle sınırlı kalacağını düşünüyorlardı. Ama hiç beklemedikleri şekilde bütün Avrupa, emekçi sınıfları ayaklanma alanı oldu. Fransa ve Yunanistan’daki ayaklanmalar akla ilk gelenler. Bunların yanı sıra, milyonlarca insanın katıldığı dev kitle gösterileri, grevler, direnişler birbirini kovaladı. Her taraf emperyalizme, kapitalizme, burjuva egemenliğine karşı direnen, yaşayan sınıfların ayak sesleriyle sarsıldı.

Doğru çıkmasını hiç dilemedikleri tahminleri fazlasıyla doğru çıkmıştı. 21. yüzyıl “Ayaklanmalar Yüzyılı” olarak geçeceğini pek çok somut kanıtla ortaya

koydu. Marx, 19. yüzyıl Fransız devrimlerini incelerken, kapitalizmin bunalımlarının Kıta Avrupası üzerinde devrimlere yol açmasının nedeni olarak, o dönemler kapitalizmin yüreği, merkezi olan İngiltere’yi işaret eder. Devrimlerin İngiltere’de değil de Kıta Avrupası’nda çıkmasını ise, sistemin merkezinde denge olanığının uç bölgelerden daha fazla olmasına bağlar. O günden bu güne kapitalizm uzun bir gelişme sürecinden geçti. Her şeyden önce tekelleri aşmaya ulaşılarak çürüme dönemine girdi. Emperyalist-kapitalist zincirin halkaları birbirine daha sıkı bağlandı ve birbirini hem daha güçlü hem de daha kısa zamanda etkiler hale geldi.

Ve en önemlisi, üretici güçlerdeki gelişme oldu. Kapitalizmin temel karakteristik çizgilerinden biri olan metallerin kitle halinde üretimi, günümüzde dev boyutlara ulaşmıştır. İnsan emeğinin üretici gücü de böyle.. Öyle ki, daha 19. yüzyılda “bir egemen sınıfın varlığı için tüm mazeretler”i ortadan kaldıracak denli bir düzeye zaten yükselmiş olan insan emeğinin üretici gücü, 20. yüzyıl boyunca bilim ve teknolojiye gelişmeler sonucu muazzam boyutlara ulaşmıştır. İnsan emeğinin üretici gücündeki bu gelişme, gerekli emek zamanını, yani bir kişinin kendisi, ailesi ve zorunlu toplumsal fonlar için gerekli çalışma süresini son derece kısaltırken insanlığın kaydettiği bu gelişmeden sadece kapitalistler yararlanmıştı. İnsanlığın kaydettiği bu gelişme ise, kapitalist üretim ilişkileri nedeniyle işçinin ücretli köleliğini perçinleyen bir zincir oldu.

Sermaye biriktikçe işçinin ve diğer çalışan sınıfların sefaleti arttı. Emeğin üretkenliği arttıkça işçinin köleliği ağırlaştı. Emeğin üretken gücünün artmasından işçinin payına düşen, sokağa atılması, ya-

şamdan kovulması, işten atılma korkusuyla direnme gücünün kırılması oldu. Bütün bunların kaynağı ise, emeğin git-tikçe artan toplumsal karakteri ile mülk edinmenin özel biçimi arasındaki çelişki, yani üretici güçlerle kapitalist üretim ilişkileri arasındaki uzlaşmaz çelişki idi. Üretici güçlerdeki muazzam gelişme, bir egemen sınıfın, bir sömürücü sınıfın varlığını artık gereksiz hale getirmişti. Burjuvazi, toplumun sırtında bir asalak, kesilip atılması gereken bir ur olarak duruyordu. Onun varlığı sadece sınaî üretim güçlerinin değil, fakat onlarla birlikte, bilim, sanat ve özellikle kültürel ilişki biçimlerinin gelişmesine de engel teşkil etmekteydi. Bunun somut biçimi, toplumsal yaşamın her alanında karşımıza çıkan yozlaşma ve çürümedir.

Toplum, sırtında duran, tüm yaşam gözeneklerini tıkayan, kanını emen bu asalak urun varlığına artık daha fazla dayanamazdı. O asalak sınıf ki, toplumdaki tüm çürümenin nedeni haline gelmişti. Gelişmenin belli bir aşamasında toplumun, emekçi sınıfların, ezilen halkların buna bir tepki vermesi, kendisini yaşamdan kovan, açlık ve sefaletle mahkûm eden kapitalist üretim ilişkilerine, kapitalist mülkiyete başkaldırması kaçınılmazdı. Öyle de oldu. Bugün burjuva toplumda tanık olduğumuz bütün kargaşalığın, bütün isyanların, bütün ayaklanmaların arkasında işte bu güçlü maddi temel vardır. NATO’cuların “kehanet”i, sermayenin yoğun sömürsünün ezilen halklar ve dünya işçi sınıfı üzerindeki etkilerini ve bu etkilerin doğuracağı kaçınılmaz tepkileri bilmelerinden ibarettir.

UZUN BİR SÜREÇ

“Ayaklanmalar Yüzyılı” adından da belli, kapitalizmin bir çırpıda, kısa sürede yeryüzünden silineceği şeklinde anlaşıl-

YENİ GERÇEK OLUYOR

mamalı. Bu, on yıllar boyu sürececek uzun bir süreçtir. Ama önemli olan bu sürecin başlamasıydı ve başlamıştır. Latin Amerika'dan Afrika'ya; Asya'dan Avrupa'ya dünyanın dört ir tarafında ortaya çıkan isyanların, ayaklanmaların, savaşların, büyük kitle eylemlerinin hedefinde, şu veya bu şekilde kapitalizm vardır. Proletarya ve ezilen halklar, bazen örgütlü, çoğu kez de örgütsüz, çok çeşitli biçimlerde kapitalist mülkiyete saldırıyorlar. Ezilen, sömürülen kitleler, bireysel olsun toplu olsun, kendilerini yaşamdan kovan, sefalet sürükleyen, yok oluşa mahkûm eden kapitalizme karşı başkaldırıyorlar. Bu, insanlık tarihinde bir yeni evrenin, kapitalizmden komünizme geçiş evresinin başladığının ifadesidir. Bunu görmek ve tespit etmek dünya proletaryasının mücadelesi açısından son derece önemlidir. Çünkü devrimci proletarya ve ezilen halklara günlük mücadeleleri içinde yürüdükleri yolun sonunda duran hedef ve amaçlarını ancak böyle gösterebiliriz..

Elbette, "ayaklanma" başlı başına bir amaç değildir. Amaç, politik iktidarın ele geçirilmesiyle nihai kurtuluşa giden yolun açılmasıdır. Öte yandan, koşullar bir ayaklanmaya uygundur diye her ayaklanmanın başarılı olacağı şeklinde bir güvence de yok. 2005 Ekim'indeki Fransa ayaklanması olsun, şimdi gözlerimizin önünde cereyan eden Yunanistan ayaklanması olsun, ya da başka ayaklanmalar olsun bize şu gerçeği tekrar tekrar hatırlatmıştır: Ayaklanmanın zafere ulaşabilmesi için, her şeyden önce bir devrimci komünist partinin, politik iktidarı ele geçirmeyi hedeflerinin başına koyan ve diğer bütün istemleri buna bağlayan bir öncünün varlığı zorunludur. Ayaklanmacılar ne istediğini bilmeli, ve hedefe doğruca yürümelidir. Ayaklanma bir sanattır. Bu sanatın ilkelerine, kurallarına uygun

davranmayan ayaklanmacılar, teknik, maddi, örgütlülük, hareket kabiliyeti vb yönlerden kendilerinden kat kat üstün düşman karşısında uzun süre tutunamazlar.

İkinci ve en az birincisi kadar önemli koşul da proletaryanın durumu, içinde bulunduğu koşullardır. Öncelikle proletaryanın, sonra da diğer emekçi sınıfların durumu onların ayaklanmaya katılmaları için uygun olmalıdır. İşçi sınıfı, devrim gibi geniş, derin, sarsıcı bir toplumsal eyleme her zaman kalkışmaz. İşçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar için devrim ancak umutsuzluğun devrimi olabilir. Yani, devrim ancak proletarya ve diğer ezilen, sömürülen sınıflar tüm umutlarını yitirdiklerinde derin bir umutsuzluğa bizzat sistemin kendisi tarafından yuvarlandıklarında gerçekleşebilir. Çünkü ancak bu noktaya geldiklerinde, devrimin toplumsal güçleri, umutsuzluğun sessiz öfkesi ve ürküntü veren soğukkanlılığı ile dövüşebilirler. Yunanistan'da işçilerin gençleri henüz izlemiyor olması gerçeği bir de bu açıdan incelenmelidir. Demek ki, Yunanistan'da işçilerin biraz daha zamana ihtiyacı var ve demek ki orda burjuvazinin biraz daha zamanı var.

Bununla birlikte, kapitalizmin bunalımı ne kadar kesin ise, dünyanın dört bir tarafında devrimler de kesindir. Ayaklanmalar, onları ortaya çıkaran maddi temel olduğu yerde durdukça, yenilgiye uğrasalar bile tekrar tekrar ortaya çıkacaklardır. Bu maddi temel, toplumsal gelişmeyi yaşamın her alanında engelleyen, kitleleri sefalet ve yok oluşa sürükleyen kapitalizmdir. NATO'cuların farkında oldukları gerçek budur. Ama artık hiçbir güç tarihin çarkını geri çeviremez. Kapitalizmden komünizme geçiş çağı başlamıştır. Yüzyılımıza damgasını vuracak olan olgu, insanlığın bu tarihsel eylemidir.□

"Ayaklanmalar Yüzyılı" adından da belli, kapitalizmin bir çırpıda, kısa sürede yeryüzünden silineceği şeklinde anlaşılmalıdır. Bu, on yıllar boyu sürececek uzun bir süreçtir. Ama önemli olan bu sürecin başlamasıydı ve başlamıştır. Latin Amerika'dan Afrika'ya; Asya'dan Avrupa'ya dünyanın dört ir tarafında ortaya çıkan isyanların, ayaklanmaların, savaşların, büyük kitle eylemlerinin hedefinde, şu veya bu şekilde kapitalizm vardır. Proletarya ve ezilen halklar, bazen örgütlü, çoğu kez de örgütsüz, çok çeşitli biçimlerde kapitalist mülkiyete saldırıyorlar. Ezilen, sömürülen kitleler, bireysel olsun toplu olsun, kendilerini yaşamdan kovan, sefalet sürükleyen, yok oluşa mahkûm eden kapitalizme karşı başkaldırıyorlar. Bu, insanlık tarihinde bir yeni evrenin, kapitalizmden komünizme geçiş evresinin başladığının ifadesidir

19 ARALIK KATLIAMI ANTEP'TE UNUTULMADI

2000 yılının 19 Aralık'ında cezaevlerine yapılan operasyonlarda 28 devrimci tutsağın katledilmesi, Antep'te Mücadele Birliği Platformu tarafından gerçekleştirilen eylemle unutulmadı. Birleşik bir eylem düşüncelerimizin karşılık bulamaması üzerine bizler Antep'te 19 Aralık katliamını tek başımıza unuttuk, unutturmadık.

19 Aralık günü saat 12.00'da Yeşilsu Parkı'nda "19 ARALIK ZİNDAN KATLIAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ" pankartını ve kırmızı bayraklarımızı açarak gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasında;

"...Bu katliamın amacı Bülent Ecevit'in o dönemki sözleriyle net bir şekilde anlaşılabilir. Dönemin başbakanı Ecevit diyordu ki: 'içerde asayiş sağlanmadan dışarda asayiş sağlanamaz'

Bu sözlerin anlamı yaşadığımız şu günlerde çok daha iyi anlaşılıyor. Dünya emperyalist-kapitalist sistemi içinden çıkılmaz bir krize sürüklendi. Dev bankalar, şirketler ardı ardına iflas bayraklarını çektiler. Milyonlarca işçi ve emekçi açlıkla, işsizlikle karşı karşıya kaldı. Ülkemizde de Ecevit'in deyimiyile 'dışarıda' yüzbinlerce işçiyi işsiz bırakanlar, varolan sosyal hakları bile çok görüp sosyal güvenlik yasasını kuşa çevirenler, işçi ve emekçileri mezarda emekliliğe mahkum edenler, TÜP-RAŞ'ı, TELEKOM'u, TEKEL'i, SEKA'yı... özelleştirenler öncelikle 'içerde' bir asayiş sağlamak zorundaydılar. Çünkü yaşanan hak gasplarına karşı tepki gösterecek olanlar F Tipi denilen zindanlarla tehdit edileceklerdi. Bu şekilde gösterilecek tepkiler de kabul edilebilir tepkiler haline getirilecek ve böylece asıl hedefte olan işçi ve emekçiler sorunsuz bir şekilde susturulabilecekti. Sermayenin daha rahat sömürü ve talanı için bu katliam hayati bir önem taşıyordu..." denildi.

19 Aralık tarihinden günümüze 122 devrimcinin ölümsüz-

leştiği ve bu ölümlere kulaklarını tıkayanların, gözlerini kapayanların bugün demokratik açılımlardan bahsederek seçim öncesinde oy avcılığı yaptıkları ve bu oy avcısı katliamcılarının çok iyi tanındığı ve yalanlarına ise asla kanılmayacağı da belirtildi.

Basın açıklaması "...19 Aralık katliamı ve F Tipi saldırısı sadece devrimci tutsaklara yapılmış bir saldırı değildir. Bu saldırı hepimizdir. Bu saldırı dışarda sermayenin açıktan saldırısına uğrayan işçi ve emekçilere, bütün topluma yapılan ve onları, yaşamın dışına iten, açlığa ve sefalete mahkum eden ekonomik saldırıların bir devamıdır. Bu yüzden bu sorun sadece tutsakların sorunu değil ezilen, yaşamın dışına itilen milyonların sorunudur. Bu yüzden kendi geleceğimize, çocuklarımızın geleceğine sahip çıkmak istiyorsak tutsaklara sahip çıkmalı, mücadeleyi büyütmeliyiz. Bu sistem varolduğu müddetçe açlık, işsizlik, işkence, kan, ölüm, katliam devam edecektir. Eğer bir avuç asalağın kar hırsı için insanlıktan çıkmak istemiyorsak, onurumuzu kaybetmek istemiyorsak sermayenin sömürü düzenine bir son vermeliyiz. Bütün sorunlarımızın köklü çözümü devrimdedir. Kapitalizmin bütün saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin mücadelesini devrimci tutsakların özgürleştirilmesi mücadelesi ile birleştirmeliyiz. Öncülerine sahip çıkmayan bir sınıf asla özgürlük yüzü göremez" denilerek sona erdirildi.

Eylem esnasında sık sık "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Dün Maraşta Bugün Sivasta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak" sloganları gur bir şekilde haykırıldı.

Eylemimizin sona ermesinin ardından saat 12.30'da yine Yeşilsu Parkı'nda İHD'nin 60. Kuruluş yılı dolayısıyla gerçekleştirdiği basın açıklamasına da destek verdik.

ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTTURMAYACAĞIZ!

19-22 Aralık 2000 tarihlerinde yapılan zindan katliamlarının yıldönümünde bizler de Gazi Mahallesi'nde meşaleli yürüyüşle bir eylem gerçekleştirdik.

Yürüyüş, 19 Aralık Cuma günü saat 20:00'de Eski Karakol önünde başladı. "19 Aralık Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız Hesabını Soracağız \ Alın-teri, BSDP, ESP, DHF, DTP, Mücadele Birliği, Partizan" pankartı açılan eylemimizde, 19 Aralık Katliamında ölümsüzleşenlerin resimleri çeşitli flamalar ve meşalelerle birlikte pankartın arkasında taşındı.

Yürüyüş boyunca "Zindanlar Yıkıl-sın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kırdık Kıracağız", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı. 19 Aralık Katliamında ölümsüzleşenlerin adları söylenilerek "Yaşıyor" diye haykırdık. Yürüyüş esnasında yağmurun yoğun yağması, yürüyüşe katılımı etkilemedi. Dışardan destekleyen, alkışlayanların yanı sıra bir çok aile de yürüyüşe katılarak destek verdi.

Gazi Cemevi'ni geçtikten sonra Trafonun yakınında basın açıklaması okundu. Açıklamayı Mücadele Birliği'nden bir arkadaşımız okudu.

Açıklamada: "...Bundan tam 8 yıl önce Türkiye ve Kürdistan zindanlarında yaşanan büyük savaş, tarihe silinmez izler bırakmıştır. 19 Aralık 2000'de, faşist devletin işçi ve emekçilerle dalga geçer gibi 'Hayata Dönüş' adını vererek başlattığı 4 gün boyunca süren o büyük katliamdan ve devrimci tutsakların büyük direnişinden bahsediyoruz.

Egemen sınıf, iki sınıf arasındaki savaşın gittikçe keskinleşen

ortamında, toplumsal bir patlamanın korkusunu duyuyordu. O zamanadек hangi baskı, işkence ve zor yöntemini uygulamış olursa olsun ne zindanlara doldurduğu devrimci tutsakları teslim alabilmiş ne de işçi ve emekçi halkların mücadelelerinin önüne geçebilmişti.

19 Aralık, egemen sınıf büyük bir ekonomik krize doğru yuvarlandığı, sınıf savaşımı gittikçe daha sert bir düzeye ilerlediği, emekçilerin yaşam koşulları tahammül sınırlarını aştığı ve zindanlar devrimci tutsaklarca mücadelenin moral kaleleri haline çevrildiği için yaşandı.

Egemen sınıf devrimin öncü gücünü F tiplerinde boğabileceğini, bu yolla tüm emekçilere büyük bir gözdağı verebileceğini sandı. 19 Aralık günü dört gün boyunca, en eşitsiz koşullarda yürütülen savaşta 28 devrimci tutsak kahramanca ölümsüzleşti. Yüzlerce tutsak yaralandı... ama asla teslim olmadı.

...F tiplerine götürülen devrimci tutsaklara tam bir teslimiyeti dayatan F Tipi tecrit sistemini kabul etmeyerek tarihte eşi benzeri bulunmayan uzun soluklu Ölüm Orucu eylemine başladılar.. Bu mücadele, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın bilincine ve yüreğine kazındı.

... Kapitalizmin yaşadığı bugünkü eşsiz kriz içinde, bu mücadelenin daha ileriye götürülebilmesinin koşulları fazlasıyla mevcuttur. Ayağa kalkan Yunanistan emekçileri bunun örneğini fazlasıyla veriyor. 19 Aralık'ta ölümsüzleşen devrimci tutsaklar şahsında tüm devrimcilere selam olsun!" denildi.

Açıklama sloganlarla son buldu. Yukarıda hazır bekleyen polisler, Yunanistan'dan ders almış olacaklar ki eyleme saldırmaya cesaret edemediler. Eylem başarıyla sona erdirildi.

Gazi Mahallesi'nden Mücadele Birliği Okurları

İZMİR'DE 19 ARALIK 2000 ZINDAN SAVAŞLARI ANMASI

19 Aralık 2000... Aynı anda yirmi cezaevinde alarm zilleri çaldırılan katliamın yaşandığı gün. Sermaye güçleri ve onun devleti tarafından başlatılan bu katliamda 28 devrim savaşçısı ölümsüzleşmiş daha sonra sürdürülen Ölüm Orucu eyleminde de 122 devrim savaşçısı yaşamını yitirmiştir. Yaşanan bu katliam, burjuvazinin sınıfın öncülerini açıktan hedef aldığı bir saldırıydı. Ama yanıldıkları bir nokta vardı; her ölümsüzleşen insanla aslında kendileri kan kaybediyorlardı. Çünkü her ölüm bir parçasını koparıyordu bu sistemin ve yeni kurulacak sisteme yakınlaştırıyordu geride kalanları. Ve çok yol katedildi o günden bugüne...

20 Aralık 2008...19 Aralık katliamında ölümsüzleşenleri anmak ve onlara saldıran devleti protesto etmek amacıyla İzmir'de bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasını düzenleyenler arasında Alın-teri, BDSP, DHP, ESP, Kaldıraç, Mücadele Birliği Platformu ve Partizan vardı. Eski Eshot İşhanı Önünden "19 Aralık Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız" pankartının açılmasıyla başlayan yürüyüş sık sık "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Zindanlar Yıkıl-sın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir", "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz", "Devrimci İrade Teslim Alın-

maz" sloganlarının atılmasıyla Konak Sümerbank önüne gelindi. Alana geldikten sonra 19 Aralık katliamında ve Ölüm Orucu savaşında ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından basın metni okundu. Basın metninin ardından kısa bir şiir dinletisi sunuldu. 19 Aralık katliamında zindanda bulunan bir arkadaş da bize o süreçte yaşadıklarını anlattı. En son olarak iki parçalık bir müzik dinletisiyle basın açıklaması sonlandırıldı.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

"19 ARALIK DÜN YAŞANAN BİR TARİH DEĞİL BUGÜN DE AYNI ANLAYIŞ İLE SÜREN BİR SÜREÇTİR"

19 Aralık 2008/ CUMA...

19 Aralık 2008 günü saat 16.00'da Konak Sümerbank önünde İHD İnsan Hakları Haftası kapsamında "19 Aralık Katliamını Unutmayacağız" başlıklı "Hapishaneleri Nasıl Bilirsiniz" adıyla bir basın açıklaması düzenlendi. 19 Aralık katliamıyla ilgili fotoğrafların yer aldığı basın açıklamasına ölümsüzleşen tüm devrim savışçıları adına saygı duruşuyla başladı. "19 Aralık Dün Yaşanan Bir Tarih DeğİL Bugün de Aynı Anlayış İle Süren Bir Süreçtir. 19 Aralık Cezaevleri Katliamını Unutmayacağız -İHD İzmir Şubesi" yazılı pankartın açıldığı basın açıklamasında "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehit Namırın", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Zindanlar Yıkılsın Tutsak-

lara Özgürlük", "19 Aralık'ı Unutma Unutturma", "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir" sloganları atıldı. Okunan basın metninde "(...)Evet, tam 8 yıl önce panzerlerle, tanklarla, helikopterlerle 20 hapishaneye birden 'hayat kurtarma' gibi 'sahte' bir gerekçeyle saldırıldı ve onlarca tutuklu ve hükümlü katledildi, yüzlercesi yaralandı. 19 Aralık dün yaşanan bir tarih değil, bugün de aynı anlayışla devam eden bir süreçtir. İçerde tecritle, işkenceyle; dışarda şiddet, saldırı, gözaltı, 'dur' madan ölümlerle, şovenizm zehiri ve linç atmosferi ile devam etmektedir. Evet, 19 Aralık hapishane katliamınının 8. yılında sesimizi yine içeriye düşürmek için buradayız. Bu katliamı 'zamanaşımı' ile örtmek isteyenlere yanıtımız ise bilinçlerimiz ve hafızalarımız olacaktır. 19 ARALIK KATLIAMI NI UNUTMAYACAĞIZ, UNUTTURMAYACAĞIZ!" denildi.

Okunan basın metninden sonra 20 Aralık Cumartesi günü devrimci tutsaklarla dayanışmak için Buca Kırıklar F Tipi Zindanı önünde yapılacak basın açıklamasına çağrı yapılarak eylem bitirildi.

20 Aralık 2008/CUMARTESİ...

İHD, saat 12:30'da Kırıklar F Tipi 1 No'lu cezaevi önünde 19 Aralık katliamıyla ilgili bir basın açıklaması düzenledi. Cezaevi kapısında "19 Aralık Dün Yaşanan Bir Tarih DeğİL Bugün de Aynı Anlayış İle Süren Bir Süreçtir. 19 Aralık Cezaevleri Katliamını Unutturmayacağız -İHD İzmir Şubesi" yazılı pankartın açıldığı basın açıklamasında "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "19 Aralık'ı Unutma Unutturma" vs. sloganlar atıldı. Atılan sloganlara F Tipi'ndeki devrimci tutsaklarda sloganlarla cevap veriyorlardı. Ardından İzmir İHD Şube sekreteri Mihriban Karakaya tarafından basın metni okundu. Cezaevi içine atılan karanfiller ve "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir" sloganıyla, eylem sonlandırıldı

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ!

19 Aralık 2000 tarihinde faşist devlet, 20 zindana eş zamanlı düzenlediği bir operasyonla 28 devrimci tutsağı katletmiş, yüzlerce tutsağı da yaralamıştı. Orantısız bir güce rağmen zindan savaşları 4 gün sürmüş ve devrimci irade teslim alınmamıştı. Bu katliamı protesto etmek ve bu saldırıda ölümsüzleşen devrimcileri anmak için Adana'da devrimci demokrat kurumlarla ortak bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme imzacı olarak Mücadele Birliği Platformu, Alınteri, BDSP, ÇHKM, DHP, DİP-G, ESP, Partizan, İHD, Sosyalist Parti ve Türkiye Gerçeği katıldılar.

Kitlenin 5 Ocak Meydanı'nda toplanmasıyla başlayan yürüyüş, Adana'nın en işlek caddelerinden biri olan Çakmak Caddesi üzerinden İnönü Parkı'na kadar sloganlar ve alkışlarla meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca sık sık "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Kahrolsun 19 Aralık Katliamı", "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Yürüyüş esnasında çevrede toplanan insanlar alkış ve ıslıklarla destek verdiler.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak, bayraklarımızla ve 19 Aralık katliamında ve Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşmiş yoldaşlarımızın resimleriyle yürüyüşteki yerimizi aldık. İnönü Parkı'nda okunan basın metninde "20 hapishaneye eşzamanlı olarak yapılan ve 28 devrimci tutsağın katledildiği ve onlarca-sının yaralandığı bu katliam operasyonu, adına her ne kadar 'Hayata Dönüş' denilmiş olsa da halkın politik öncülerinin yok edilmesini amaçlamıştır. Hiçbir şey ama hiçbir şey, devrimci iradeyi teslim alamaz. F-tiple-ri ile amaçlanan teslim alma, kişiliksizleştirme, yabancılaştırma politikaları asla başarıya ulaşamayacaktır. Zafere mahkûm olanlar er ya da geç bu tecrit politika-sını paramparça edecektir" denildi. Yürüyüş, okunan basın açıklamasından sonra sona erdi.

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!**

Adana Mücadele Birliği Platformu

BİR KAHRAMANLIK DESTANI: DÖRT GÜN ZINDAN SAVAŞLARI

19 Aralık 2000 tarihinde devlet, kendi zindanlarına saldırdı. 20 zindana birden eş zamanlı gerçekleştirilen saldırıların asıl amacı ise devrimci tutsakları teslim almaktı. 28 devrimci tutsağın katledildiği saldırının adına da devlet ironik bir biçimde “Hayata Dönüş” operasyonu dedi. 4 gün süren zindan savaşlarında devrimci tutsaklar kahramanca savaştılar ve devrim tarihimizdeki yerlerini aldılar.

21 Aralık 2008 günü, 8 yıl önce yaşanan bu zindan savaşlarını yeniden zihinlerimize kazımak, yeni kuşaklara aktarmak için, Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir etkinlik düzenledik. Faşizmin saldırılarına “Ölürüz de teslim olmayız!” şiarıyla yanıt veren devrimci tutsaklar ve aileler de aramızdaydılar. 19 Aralık katliamında ölümsüzleşen devrim savaşçıları şahsında, günümüze kadar devrim mücadelesinde ölümsüzleşenlerimiz için saygı duruşunda bulunduk. Ardından yapılan konuşmada, zindanlar devrim mücadelesinin kopmaz bir parçası olduğu ve kalıcı çözümünün ancak bir devrimle mümkün olduğu dile getirildi. Konuşma, “Faşizm baskılarla, işkencelerle, katliamlarla, zindanlarda tutsak ederek hep devrimi ertelemiştir. Her geçen gün ise ertelediği gerçekler büyüyor ve kendini daha çok dayatıyor. İşte devrimci tutsakların zindanlarda bir destan yaratan kahramanlıkları, işte işçilerin, emekçilerin her geçen gün büyüyen mücadeleleri, işte kürt halkının baş eğmez, yiğit savaşımı... Faşizmin bu devrim yanğını söndürmeye gücü yetmez. Bizler devrim için yaşamış, devrim için savaşmış ve bu savaşta ölümsüzleşmiş tüm devrimcilere söz veriyoruz ki ZİNDANLARI YIKACAK ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!” denilerek bitirildi.

Ardından, 19 Aralık'ı gözlerimizin önüne getiren bir sinevizyon izlendi. Dört gün zindan savaşlarını Bayrampaşa Zindanında yaşayan Fatma YILDIRIM ve Ümraniye Zindanında yaşayan Zuhul SÜRÜCÜ, bize o günleri anlattılar.

Zindanların tarihçesini bize özetleyen Zuhul SÜRÜCÜ, zindanların tarihinin kapitalist sistemin ortaya çıkışıyla başladığını anlattı ve yaşadığımız topraklardaki zindanlara; 1988'de yayınlanan 1 Ağustos genelgesi'ne ve sonrası gelişmelere değindi. İşçi ve emekçilerin yükselen mücadelesi ile birlikte, zindanlara da uygulanan baskının, dayatmanın arttığını, saldırıların, katliamların gündeme geldiğini anlattı. Bununla birlikte sayısı gün geçtikçe artan devrimci tutsakların ve ailelerin de örgütlendiklerini de belirtti. 2000'lere geldiğinde daha kapsamlı bir saldırı ihtiyacı içinde bulunan burjuvazinin 19 Aralık katliamını gerçekleştirdiklerini anlatan SÜRÜCÜ; CMK'nın da oluşmasını sağlayan politik gelişmeleri de anlattı. “19 Aralık durgun gökte çakan bir şimşek değildi. Burjuvazinin aklına durup dururken 'böyle bir operasyon yapalım, şu tutsakları daha küçük yerlere tıkalım' diye bir düşünce gelmedi. Sınıf savaşımının seyrine paralel olarak zindanlara yöneldi ve her dönemde zaten sınıf savaşımı ne kadar sert bir düzeye gelirse, burjuvazi o toplum üzerindeki otoritesini, yönetme yeteneğini ne zaman kaybederse, bunu sağlamanın ve kendini ayakta tutmanın bir yöntemi olarak zindanlara saldırır. Eğer bir toplum korkmuşsa, sinmişse, ortada hiçbirşeyin olmaması gerekir. Ama bugün öyle değil. 1 Mayıs'ta birçok ilden destek polis ekipleri gelmesine ordunun destek vermesine rağmen insanlar Taksim Meydanına yürüdüler. Bu durum halkın duyarsız, tepkisiz olmadığını gösteriyor. Zaten bu katliamlar o sınıf hareketini bastırabilmek için yapılıyor. Emekçileri öncüsüz bırakabilmek bu operasyonun en önemli noktalarından biriydi. Çünkü devrimci öncüler işçi sınıfına sosyalizm ve devrim bilincini götürüyor, onları bilimsellikte eğiten, hedef gösteren insanlardır” dedi.

Saldırının en yoğun gerçekleştiği, ilk gün devrimci kadın tutsakların diri diri yakıldığı, Murat'ımızın da içlerinde olduğu 12 devrim savaşçısının katledildiği Bayrampaşa zindanını ve 19 Aralık gününü anlatan Fatma YILDIRIM'ın duygusal ve öfkeli ruh hali, bir anda tüm salonu sardı. Koşularının nasıl yakıldığını anlatan YILDIRIM, komatımız M.Murat Ördəkçi'nin yaralanma ve ölümsüzleşme anlarını anlarına ve o dakikalarda Murat'ın yanında olan yoldaşların mektuplarından alıntılara dayanarak bizlere de yaşattı. Anlatımını “Devletin yapmaya

çalıştığı dışarıyı teslim almak amacıyla önce cezaevlerini almaktı. Ancak bunu yapamadı. Bugün hala F tiplerinde bir tek tutsağa bile boyun eğdirememiş olması bunun bir göstergesidir zaten. Teslim ol çağrılarını yapıldığında 'Devrimci tutsaklar teslim alınamaz', 'yaşasın devrimci dayanışma' sloganları ile cevap verildi ve 'Asıl siz teslim olun' çağrılarını yapıldı. Niye bu kadar vahşete gerek duyuldu ve neden bu vahşet TV'lerden izletildi? Bunun üzerinde durmak gerek. Topluma bunu göstermek istediler. Bir taraftan bizi katlediyorlar, üzerimize gazlar ve bombalar atarken bir taraftan da bu görüntüleri çekiyorlardı. Siz de bizim istediğimiz gibi olmazsanız size de bunu yaparız demek için bu görüntüler izletildi” diyerek bitirdi.

Savaşı 4 gün sürdüren Ümraniye Zindanında bulunan Zuhul SÜRÜCÜ, bu saldırıyı hazırlıklı karşıladıklarını ve ilk anda askerin saldırısını geri püskürterek koşullara girmelerine izin vermediklerini anlattı. Böylelikle devletin Bayrampaşa Zindanında yaptığı gibi bir katliamdan ve diri diri yakılmaktan kurtulabildiklerini, bu arada kazandıkları zamanda da kendilerini savunabilmek için barikatlar, gaz maskeleri vb aracılığıyla bu savaşı uzun süreli sürdürebildiklerini, ve 4. güne gelindiğinde ayakta kalan tek zindan olduklarını bildiklerini ancak zindanda artık onları çevreleyen hiçbir duvar kalmadığı için başları yukarıda dışarı çıktıklarını anlattı bizlere.

Salonda bulunan herkesin söylenecek sözleri ve anlatacakları vardı. Okunacak şiirleri vardı. Elden geldiğince herkese söz vermeye, sorularını cevaplamaya çalıştık. Ve 19 Aralık katliamını Çanakkale zindanında 3 gün boyunca dışarıda yaşamış olan ailelerimiz vardı aramızda. Süleyman ACAR'ın annesi Hüsnü ACAR, bizlere saldırı haberi aldıkları anda nasıl “İtdürmz Tepesi”nde bulunan Çanakkale zindanına ulaşmaya çalıştıklarını, panzerlerin, helikopterlerin, iş makinelerinin askerlerin saldırısı altındaki zindanın karşısında 3 gün boyunca gece gündüz kamp kurup saldırıyı izlediklerini anlattı. Çanakkale halkının kendilerini nasıl bağrılarına bastıklarını ve hiçbir yardımı esirgemediklerini, kendilerinin de orada günler boyu çocuklarından bir haber alabilmek için beklerken yaşadıkları acı-tatlı anları anlattı. Ardından savaş 3. gününde sona erdiğinde F tiplerinde ve hastanelerde çocuklarını arayışlarını, ölüm haberi alan aileleri, koluna gaz bombası isabet ettiği için kolu kesilmek zorunda kalan Vefa SERDAR'ı hastanede ziyaret edebilmek için yaptıklarını anlattı. Bu günleri annesi ile birlikte yaşayan Şenel ACAR ise, bize o üç günü kah gülümseten, kah öfkeyle dolduran detaylarıyla anlatarak canlı bir şekilde belleklerimizde kazıdı. Ardından sözü alan Yılmaz EKŞİ ise, o yaşanan 4 günün dışarıdaki yansımalarını, işçi sınıfının buna duyarsız(!) kalabilmesi için “uyutulduğunu” da anlatarak etkinliği bitirdiğinde, hepimiz o yaşanan dört günde, o günlerde yaratılmak istenen vahşete rağmen ortaya çıkan kahramanlık destanını yeniden yaşamış, o günleri yaşayamayan gençlere de yaşatmıştık. □

19 ARALIK KATLIAMI GAZİ AYIŞIĞI'NDA ANILDI!

19 Aralık Katliamını unutmadığımızı ve unutturmayacağımızı göstermek için, 4 gün zindan Savaşları'nın 8. senesinde, bir ses de Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nden vermek için, Zindan Türkü Söylüyor başlıklı bir etkinlik gerçekleştirdik. Bu etkinliğimiz, Mücadele Birliği Platformu'na dahil olan sanat merkezimizin de basılmasından sonra yaptığımız ilk etkinlikti ve bu yüzden hem sanat merkezimizle, hem de tutuklanan arkadaşlarımızla dayanışmak anlamında önemli bir etkinlikti.

Etkinliğimize, katledilen devrimci tutsak şahsında, ölüm-süzleşen tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladık. Ve "Bu Türküde Senin de Sesin Olsun" diyerek konuklarımızı davet etmeye başladık. Öncelikle, günün tarihsel anlamı ile ilgili konuşmasını yapması için Yılmaz EKŞİ'yi davet ettik. "4 Ateşten gün, 4 Ölümden Gece diye destanlarla dile getirilen 19 Aralık Zindan Katliamının elbette bir nedeni vardı. Zamanın başbakanı Ecevit şöyle demişti, 'içeride hakimiyeti sağlamadan dışarıda sağlayamayız' yani hiçbir güvencesi olmadan çalıştırılan, ne sendikası, ne sigortası ne de 12-15 saat çalışma sonunda insanca yaşayabileceği ücreti alamayan işçilerin ve işten atılan işçilerin açıklıktan ölmek için mücadeleye atılmaları ya da isyan ve ayaklanmalara yönelmemeleri için onların öncülerinin tutsak haline getirilmeleri susturulmaları, yok edilmeleleri gerekiyordu. Çünkü devrimci tutsaklar toplumun en ileri kesimiydi ve devrimci örgütlerin dağıtılması gerekiyordu. 19 Aralık katliamının en önemli nedeni de bu. İşçi sınıfı ve emekçileri örgütsüz ve dağınık bırakmak. Örgütsüz ve dağınık kalan işçi ve emekçiler, her ne kadar işten atılsalar da, ekonomik yıkıma uğratılsalar da, isyan ve ayaklanma içine girseler bile ne devrim yapabilirler, ne iktidarı alabilirler. Peki ne oldu, devlet böyle bir katliama girişirken sandı ki, ben böylelikle devrimci tutsakları teslim alabilirim, ıslah edebilirim, uysallaştırabilirim sandı, ama olmadı. Devrimci tutsaklar 4 gün 4 gece kan ve can pahasına işçi sınıfına bağlılıklarını gösterdiler, can verdiler, sakat kaldılar, ama teslim olmadılar. Ve bu ülkenin halkları, en yiğit evlatlarını devrime feda ettiler. İşçiler, emekçiler, Kürt halkı şu an ayağa kalkmış durumda, devlet için geriye yapacak tek şey kalıyor: Baskı!

Baskı!
B a s k ı !
Yıkım! Yıkım!

"Yıkım!" diyerek, işçileri mücadeleye çağırdı ve "Ya Devrim Ya Ölüm" sözleriyle konuşmasını sonlandırdı. Sonrasında hazırlanmış olan sinevizyondan, yaşanan o 4 günün öyküsünü izledik canlı canlı, tüylerimiz yeniden ürperdi, öfkemiz yeniden bilendi.

Ardından, kısa bir süre önce Gebze Zindanı'ndan tahliye olmuş olan ve 19 Aralık Katliamını Ümraniye Zindanı'nda 4 gün boyunca yaşamış olan Zuhale SÜRÜCÜ sözü aldı. SÜRÜCÜ öncelikle, bugünün kendisi için ne kadar önemli olduğunu dile getirdi ve ilk defa bir 19 Aralık'ı dışarıda andığını ifade etti. Bunun bir "katliam" olarak anıldığını, ama katliam olduğu kadar da günler boyunca yaşanmış "bir kahramanlık destanı" olduğunu dile getirdi ve bir "zafer" olduğunu söyledi. Devrimci tutsakların bombalara, kimyasal ve ateşli silahlara karşı dört gün savaştığını ve F tiplerine girildiği andan itibaren Ölüm Orucu gibi büyük bir destana imza atıldığını söyledi. Ardından da "bu topraklarda zindanlar her zaman devrim mücadelesinin en zor geçtiği alanlar olmuştur. Sınıflar savaşımı tarihidir, diyor Marx tarih için, kapitalizmde de zindanlar bu sınıf savaşımının en sert geçtiği alanlar olmuştur. Burjuvazi ne zaman yoğun bir politik-ekonomik kriz içine düşmüşse, ne zaman top-

luma gözdağı vermek istemişse zindanlardaki devrimci öncülere yöneldi. Ama bu topraklarda devletin zindanlarda giriştiği her saldırı, onun aleyhine sonuçlandı. 19 Aralık'ta da bu böyle oldu." dedi. SÜRÜCÜ konuşmasını, "Burjuvazinin ömrünün bizim ömrümüzden daha uzun olmayacağını biliyoruz ve bu yüzden 'Zindanları Yıkacağız!' diyoruz" diyerek bitirdi.

Ardından müzik ve tiyatro grupları sahneye davet edildi. Bizlerle dayanışmak, her tür baskının karşısında durmak, seslerini yükseltmek için her zaman yanımızda olan dostlarımız ve devrimci dayanışma adına gelen dostlarımız bizi kah coşkulandırdı, kah hüznülendirdi. Önce Gazi Mahallesi'nin sevilen gruplarından Siya Korta geldi

sahneye, kürtçe parçalarını seslendirdi bizlere. Ve tüm baskılara rağmen yanımızda olmayı sürdürmüş olan Tiyatro Simurg, 19 Aralık katliamına dışarıdan tanıklık eden bir işçi ve gerek zindanda yatan, gerek dışarıda tutsak yolu gözleyen kadınlarımız tiplerleriyle yüreklerimizi fethetti. Ve yine Gazi'den bir sanatçı olan Raber, bağlamasıyla türkülerini taşıdı bize. Sahneye gelen Ayışığı Müzik Topluluğu, zindanlar ve ölümsüzleşen devrimci tutsaklar adına yazılmış parçalarını söylemeye başladığında, hepimiz eşlik ettik ona. Ve en coşkulu bölüm ise, minik bir yoldaşımızın "Çav Bella'yı söylemeyecek misiniz" diye müdahale etmesi ve Çav Bella söylenirken sahneye çıkıp yumuruğu havada sıkılı vaziyette sesiyle tüm grubu bastırarak marşı kendisinin söylemesi oldu.

Müzik Grubunun ardından da bu en genç arkadaşlarımız Diren ve Dilan kardeşler bize şiirlerini okurken, şiirlerinin "şu an Tekirdağ F Tipi'nde bulunan Vefa SERDAR için" olduğunu da belirtmeden geçemediler. Etkinliğimiz, "Çöyümün Çüresel Isınması" adlı oyunları Karadeniz insanının doğal güzelliğini bizlere taşıyan tiyatro grubu Tiyatro Veto'nun kahkahalarla dolu güleç yüzlü oyunuyla son buldu.□

ANTEP AYIŞIĞI'NDA 19 ARALIK ETKİNLİĞİ

19 Aralık zindan katliamlarının 8. yılında Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir etkinlik gerçekleştirdik. 21 Aralık Pazar günü Saat 13.00'da başlayan etkinliğimizde, öncelikle ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından sanat merkezi yöneticisi arkadaşımız bir açılış konuşması yaptı. Konuşmasında zindan sorununun devletin gündeminden hiçbir zaman düşmeyen bir sorun olduğunu ve baskıların ise her zaman için var olduğunu belirttikten sonra, kısaca katliamın nasıl gerçekleştiğini anlattı. Ve konuşmasını yapmak üzere Mücadele Birliği Platformu temsilcisi arkadaşı sahneye çağırıldı.

Arkadaşımız konuşmasında "Zindan katliamları tam da emekçi sınıflara yönelik saldırıların yoğunlaştığı bir döneme denk geldi. Burjuva devletin, emekçi sınıfların mücadelesini bastırılabilmesi için devrimci tutsakları baskı altına alması ve sindirmesi gerekiyordu. Sistemin temsilcileri bu saldırılardan önce yaptıkları açıklamalarıyla cezaevlerinde devrimci tutsakları etkisiz hale getirmeden, onların örgütlü, komün yaşamlarına son vermeden dışarda işçi ve emekçilerin mücadelesini bastırmayacaklarını zaten ilan etmişlerdi... Bu saldırı sadece içerde devrimci tutsaklara yapılmış bir

saldırı değildir aynı zamanda dışarıdaki emekçi sınıflara yapılmış bir saldırdır ve emekçi sınıfların, öncülleri olan devrimci tutsaklara sahip çıkmaları gerekiyor" dedi. Arkadaşımız konuşmasını "bu sistem varoldukça cezaevleri sorunu devam edecek, 19 Aralık katliamı ilk olmadığı gibi son da değildir; çünkü zindan sorunu bir devrim sorunudur; işçi ve emekçilerin sorunudur; bu yüzden öncüllerine sahip çıkmayan bir sınıf asla özgürlük yüzü göremez" diyerek bitirdi.

Yine Mücadele Birliği Platformu'ndan bir başka arkadaşımız söz alarak "bu saldırının altında yatan ekonomik nedenleri görmek gerekiyor; bunu görebilmek için çok uzaklara gitme-

mize gerek yok. Sadece kendi yaşantımıza bakmamız yeterli olur. Açlık sınırının bir buçuk milyar olduğu bir ülkede asgari ücret 500 milyon civarında, varolan sosyal haklarımız her geçen gün ellerimizden alınıyor; mahallerimize bakarsak eğer uyuşturucu, fuhuş, çeteleşme yaygın bir şekilde geliştirildi... Bütün bunlar devam ederken bir yandan da kriz kapımızdan içeri girdi kısa bir süre içerisinde resmi istatistiklere göre 250 bin işçi işinden oldu. Hiç uzaklara gitmeye gerek yok, yanbaşımızdaki Teke-rekoğlu Fabrikası'ndan 1500 işçi işten çıkarıldı. Açlık sınırının altında yaşamaya mahkum edildik, bütün bunlara karşı onurlu yaşayabilmek için mücadele etmemiz ve kapitalizme son vermemiz gerekir. Mücadelemiz bilimsel bir mücadeledir" diyerek sonlandırdı.

Sonrasında kısa bir müzik dinletisi verildi. Müzik dinletisinin ardından ise zindan katliamlarını gösteren bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Sinevizyon gösteriminin ardından ise 19 Aralık katliamını yaşayan Leninist tutsaklardan Ergül Çiçekler'in yazmış olduğu "Dört Ateşten Gün Dört Ölümden Gece" şiiri tiyatral bir şekilde oynandı. Katılımcıların büyük beğenisini toplayan teatral gösteriminin ardından etkinliğimiz sona erdi. □

ESKİŞEHİR'DE 19 ARALIK ANMALARARI

19 Aralık 2008

19 Aralık 2008 günü saat 12.30'da Eskişehir Anadolu Üniversitesi yemekhane önünde "19 Aralık Şehitleri Ölümsüzdür! Katliamı Unutmadık, Hesabını Soracağız! / Üniversite Öğrencileri" pankartının açıldığı basın açıklaması, yaklaşık 40 kişiyle gerçekleştirildi. 19-22 Aralık katliamının unutulmayacağı ve hesabının ergeç sorulacağı vurgulandığı basın açıklamasında "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz!", "F Tipi Yaşam İstemiyoruz!", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!", "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganları atıldı. Ekim Gençliği, DPG, DGH, SGD, ÖDP Gençliği, EHP Gençliği ve ÖGD'nin örgütlediği basın açıklamasına DÖB, ODAK/Genç Direnişçi ve TKP'li öğrenciler destek verdi.

21 Aralık 2008

Eskişehir'de 21 Aralık 2008 tarihinde Saat 13.30'da Sağlık Müdürlüğü önünde bir araya gelen siyasi yapılar, Adalar Migros önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdi.

19 Aralık'ta 20 cezaevine eş zamanlı olarak gerçekleştirilen operasyonda şehit düşen 28 devrimcinin fotoğraflarının bulunduğu "19 Aralık Şehitleri Ölümsüzdür! Katliamı Unutmadık Hesabını Soracağız!" pankartı açıldı.

Alkış ve sloganlarla sağlık müdürlüğü önünden başlayan eylem, Adalar Migros önünde basın açıklamasının okunmasıyla sona erdi.

BDSP, DHF, DPG, ESP, ÖDP, EHP, ÖGD, SDP ve İHD'nin örgütlediği eylem Mücadele Birliği ve ODAK da destek verdi.

Eylemde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Devrimci İrade Teslim

Alınamaz!", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz!", "F Tipi Yaşam İstemiyoruz!" ve "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın!" sloganları atıldı.

22 Aralık 2008

22 Aralık günü saat 16.00-18.00 arasında KESK toplantı salonunda 20 cezaevinde birden gerçekleştirilen ve 28 devrimci tutsağın katledildiği 19 Aralık operasyonu ile ilgili bir etkinlik gerçekleştirildi. Etkinliğe Ölüm Orucu savaşçısı Muharrem Kurşun ve İHD Temsilcisi Ahmet Uluçelebi konuşmacı olarak katıldı.

19 Aralık'ta ölümsüzleşen 28 devrimci anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan etkinlikte, saygı duruşundan sonra sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Ardından İHD temsilcisi Ahmet Uluçelebi, Türkiye'de Ölüm Orucu sürecine dair bir konuşma yaptı. Uluçelebi'nin konuşmasının ardından 19 Aralık'a tanıklık eden Ölüm Orucu savaşçısı Muharrem Kurşun sözü aldı. 19 Aralık'ı Çankırı Zindanında yaşayan Muharrem Kurşun, konuşmasında devletin katliamcı zihniyetinden ve bu katliamların amacından bahsetti. 19 Aralık katliamının asıl olarak işçi-emekçilerin devrimci mücadelesine yapılan bir saldırı olduğunu vurguladı. Ve cezaevlerinde yapılan saldırıların dışarıdan bağımsız düşünülmemesi gerektiğini belirtti.

Etkinliğin devamında şiir ve müzik dinletisi gerçekleştirildi. Müzik dinletisinin ardından etkinlik sona erdi. BDSP, DHF, DPG, ESP, ÖDP, SDP, ÖGD ve İHD'nin örgütlediği ve ODAK ve Mücadele Birliği'nin destek verdiği etkinliğe yaklaşık 60 kişi katıldı. □

RED-HACK'TEN 13-19-24 ARALIK KATLIAMLARINI PROTESTO EYLEMLERİ

Kızıl Hacker'lar, 13 Aralık 1980'de Erdal EREN ve Behçet Dinlerer'in katlini, 19 Aralık 2000'de başlayan ve 4 gün süren zindan katliamlarında 28 devrimci tutsağın katledilmesini, 19 Aralık-26 Aralık 1978'de Maraş'ta gerçekleştirilen onlarca kişinin ölümüne neden olan katliamı protesto için 13-20 Aralık tarihleri arasında 1500 site hackledi.

Saldırı ve Bildiri tarzı gerçekleşen bu eylemlerde, faşistlerin sayfalarına zarar verilirken, sıradan sayfalara "sadece" bildiri konuldu.

Konulan bildiride, yaşanan katliamlar ve Ankara Üniversitesi'ndeki boykottan, Yunanistan'da öldürülen 16 yaşındaki "Andreas Grigoropoulos"a, 20 bin işçi-öğrencinin parasına konan devletten, Engin Ceber'in katledilmesine kadar birçok güncel belirlemede bulunuyor..

RedHack'in eylemleri sürerken faşistler tarafından Mücadele Birliği web sitesi de dahil olmak üzere, birkaç devrimci siteye yönelik saldırılar gerçekleşirken, Redhack bu saldırılara karşı da <http://www.UlkumuzTuran.com>, <http://MilliUyanis.com>, <http://Ulkucuisiciler.org>, <http://ElazigUlkuocaklari.com>, <http://BandirmaUlkuocaklari.com>, <http://ElazigUlkucuisiciler.org> adreslerindeki faşist siteleri hackleyerek bu sitelere özel bir bildiri yayınladılar. Faşist sitelere konulan bildiride "“ÜLKÜCÜ İŞÇİ Mİ OLURMUŞ? ÜLKÜCÜLÜK EMPERYALİZMİN ELİ KANLI TAŞERONUDUR! ÜLKÜCÜLÜK VE MİLLİYETÇİLİK İNCELTİLMİŞ FAŞİZMDEN BAŞKA BİRŞEY DEĞİLDİR! İYİ OKU!"

MHP faşist, sapık bir partidir!! Emek veren, alınteri döken, gariban işçilerle, 'ABD'nin köpeği, siyonizmin kanlı maşası, kuklası MHP ve buna bağlı sapık ideolojinin 'Çay Ocağı' Ülkü Ocaklarının alakası nedir? Ülkücülük, elinde sallama bıçaklarla gezmekten, tek gördüğü bir devrimciyi dövmekten, devrimcileri görünce de köşe bucağın kaçmaktan başka nedir? 1968'de devrimciler ABD'li 6. Filoyu denize dökerken, önlerine geçip ABD askerlerini koruyan kimdi? Ülkücüler değil miydi? Hiçbirşeyi unutmadık!

İşçi dediğin onun çıkarlarını savunanların yanında olur! Devrimcilerin, komünistlerin yanında olur! Sizin çıkarlarınız da, inançlarınızı da ölümüne savunacak olan komünistlerdir! Sizi kandıran sapık ideolojilerin, MHP gibi ABD uşaklarının, abazanların arkasından gitmeyin!" dendi.

20 Aralık tarihinde eylemleri bitiren RedHack, eylemlerini bitirdiğini açıkladığı bildiride ise "1997'den bu yana proletaryanın ve ezilen halkların dijital alandaki sesi olmayı kendine amaç edinmiş, devrimci dayanışmanın bilimsel diyalektiğinin başarılı bir sentezi olan REDHACK (Kızıl Hackerlar) olarak, düzenli olarak her sene tekrarladığımız bu etkinliği, bu sene de tekrarlayarak başarılı bir şekilde sonlandırmış bulunuyoruz... 13 Aralık 1980'de, yaşı büyütülerek idam edilen 17 yaşındaki Erdal Eren yoldaşın idam edildiği, Behçet

Dinlerer yoldaşın da faşist TC tarafından işkencede katledildiği güne denk getirilerek, 13 Aralık 2008'de başlattığımız bu eylemler, 19 Aralık 2000'de 28 devrimci tutsağın TC tarafından katledildiği Hapishaneler Katliamı ve Faşist TC tarihinin en kanlı katliamlarından olan 1978 Maraş Katliamı'na istinaden 20-21 Aralık 2008 günü başarılı bir şekilde sona erdirilmiştir..

1500'e yakın Türkiye tabanlı siteye, devrimci nitelikli düşüncelerimizi, sloganlarımızı, bildirilerimizi yazarak, bu katliamları

unutmadığımızı, unutturmayacağımızı ve hesabını MUTLAKA soracağımızı haykırdık!

Hack felsefesinin gerçek anlamda ne olduğunu anlayamayan, 'kurtlar vadisi histerisi'yle hareket eden, çalıntı kod'larla 'hackercilik' oynayan cahil gençleri haber yapan, manşetlere çıkaran boyalı burjuva basın, nedense haklı talepler sunan, halkın yanında 'gerçek' eylemler yapan bizleri, sınıfsal karakterleri gereği görmezden geldi... Fakat buna rağmen devrimci yayınların da yardımıyla günlük olarak ulaşabildiğimiz kitleye gelişmeleri aktardık... Bu yoğun sansüre rağmen halktan yana objektif haberciliği benimseyen ve kamuoyuna eylemlerimizi iletmemizde etkili rol oynayan başta ANF (Fırat Haber Ajansı), Gündem Gazetesi ve Mücadele Birliği Dergisi olmak üzere devrimci yayınlara, internette yayın yapan devrimci demokrat aydın içerikli sitelere, bireysel anlamda haberlerimizi yaymak için çaba gösteren devrimci dostlarımıza devrimci selamlarımızı yolluyoruz..." denildi.

RedHack'ın bu eyleminde kullandığı bildirinin orijinal hali için www.kizilhack.org/Aralik.html, kırdığı sitelerin listesine bakmak içinse <http://kizilhack.org/redhack-aralik-eylemleri-tum-liste> adresini ziyaret edebilirsiniz.□

REDHACK'TEN FİLİSTİN'LE DAYANIŞMA EYLEMİ

Kızıl Hackerlar İsrail'in Gazze baskını ve öldürülen 230 Filistinli'den kaynaklı çeşitli İsrail tabanlı web sitelerini kırmıştır..

Kırılan sitelere yerleştirilen bildiride: "İsrail, Hitlerin size yaptığı soykırımı sen şimdi Filistinlilere yapıyorsun! Gazze'de bugün 230 masum canlı, sivili öldürdün! Bunun hesabını hiç vermeyeceğini mi santıyorsun?"

Dünya halkları birgün uyanacak ve uyandığında o ihanet ve kan üstüne kurduğun devletini ve güvendiğin ABD krallığını başınıza yıkacak! Bunun hesabını er ya da geç ödeyeceksin siyonist İsrail devleti!

İsrail halkı, devletinizin bu faşizmine son verin! Filistinli kardeşlerinizi sahiplenin" denildi.

İZMİR PARK BAHÇE İŞÇİLERİ'NDEN BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ ÖNÜNDE KİTLESEL EYLEM

24 Aralık 2008 günü Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı taşeron şirkette çalışan yaklaşık 1.000 park ve bahçe işçisi, basın açıklaması yapmak üzere saat 14.00'de Konak Piner'in önünde toplanarak İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne doğru yürüyüşe geçti. "Taşeronlaşmaya Özelleştirmeye Hayır Vira-Kürşat Taşeron İşçileri" pankartının açıldığı yürüyüşte sık sık "Taşeron Sistemi İstemiyoruz", "İş Güvencesi İstiyoruz", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Direne Direne Kazanacağız", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "Yaşasın İşçilerin Birliği", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "İşçiyiz Haklıyız kazanacağız", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "İşçi-Memur Elele Genel Greve", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı. Büyükşehir Belediyesinin önüne gelindiğinde işçilerin kendi kurduğu komiteden bir kaç arkadaş konuşma yaptı. İşçilerin konuşmasından sonra basın metni okundu. Okunan basın metninde şunlara değinildi: "Bizler İzmir Büyükşehir Belediyesine bağlı Park ve Bahçeler Daire Başkanlığı'nın sorumluluk alanlarında çalışan Vira ve Kürşat isimli taşeron şirketlerde çalışmaktayız. Her ne kadar taşeron şirketlerde çalışsak da, yaptığımız iş büyükşehir belediyesinin işleridir. Taşeron şirketlerle bağımız sadece kâğıt üzerindedir. Evraklarımızın dışında taşeron şirketlerle herhangi bir bağımız bulunmamaktadır. Her yıl yapılan ihaleler yoluyla işler taşeron şirkete verilmektedir. Bu arada mevsimlik iş çalışma tarzı ile nisan ayında başlayıp 31 Aralık itibarıyla son bulmaktadır. Arada kalan 3-4 aylık boşluk yaşamımızda ciddi olumsuzluklar yaratmaktadır. Olumsuzluklarla beraber bir sonraki dönem hiçbir iş garantisi bulunmamaktadır.

Bizler Vira ve Kürşat işçileri olarak başkan Aziz Kocaoğlu'nun taşeron şirketleri bitirme yönündeki söylemlerini biliyor ve pratiğini de görüyoruz. Pratikte atmış olduğu adımları dikkate alarak 969 kişiyi kapsayan imzalı dilekçeler ile sorunlarımızı anlatmak üzere başkanımızla görüşme talebinde bulunduk. Süreç içerisinde, görüşme talebimiz bürokratik engellere rastladı. Zorlu bir mücadele sonucu başkanımızla sorunlarımızı görüşebilme imkânı bulduk. Görüşmelerimizde sorunlarımızın çözümünü yönünde adımlar atılacağını, mümkün mertebe bizlerin de taşeron şirketlerden kurtarılıp, belediye şirketlerinde istihdam edileceğimize değinildi. Fakat 4 Aralıkta yapılan kuzey bölgesi ve 16 Aralık'ta yapılan güney bölgesi yeşil alanlar ihalelerine belediyeye bağlı şirketler iştirak etmedi. Bu durum bizi tedirgin etmektedir. Bundan da şu sonuç çıkmaktadır: Yani yeni yılda da park bahçeler alanlarında sosyal hakları olmayan iş güvencesiz taşeron sistemi devam ettirilmek isteniyor.

Biz işçilerin alınterinin karşılığı olan ücretin taşeron patronlarının cebine değil o alnterini döken, İzmir'in park ve bahçelerini elleriyle temizleyip, güzelleştiren işçilerin mutfaklarına yansımamızı istiyoruz. Belediyenin kendi şirketlerine sürekli yeni işçiler almakla beraber bizlere taşeron şirketlerde çalıştırılmak reva görülmektedir. Tarım, park ve bahçeler, taşeron işçileri olarak bizlerin de belediyenin herhangi bir şirketinde istihdam edilme hakkımızın olduğu bilinciyile hareket ederek mücadelemizi sürdürmekte kararlı olduğumuzu bildiririz. Sorunlarımızın çözümüne ilişkin ürettiğimiz formül ve projeleri Aziz Kocaoğlu ile iştirak etmek, bununla beraber somut adımların atılmasını sağlamak istiyoruz. Vira ve Kürşat Taşeron İşçileri"

Okunan metinden sonra park ve bahçe işçilerinin eylemine destek veren kurumların isimleri okundu. Bizler de Mücadele Birliği, Devrimci Öğrenci Birliği, Emekçi Kadınlar olarak işçilerin yanındaydık. Ayrıca kimi devrimci kurumlar ve de demokratik kitle örgütleri de eyleme destek verdi.

Basın açıklamasının okunmasının ardından 30 Aralık'ta Basmane'den Konak-Büyükşehir Belediyesi önüne kadar yapılacak olan yürüyüşe çağrı yapılarak basın açıklaması sonlandırıldı.

**PARK-BAHÇE İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR!
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ**

"BİRLİKTE VE ÖRGÜTLÜ BİR ŞEKİLDE HAREKET EDERSEK KAZANACAĞIZ!"

Merhaba Mücadele Birliği okurları, sizlerle İzmir Büyükşehir Belediyesine bağlı olan ve 19 Aralık Cuma günü, taşeronlaşmaya karşı bir günlük iş bırakma eylemi yapan işçi arkadaşlardan biriyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Mücadele Birliği: Bize kendinizden bahseder misiniz?
İşçi: Erzincanlıyım, evliyim küçük bir oğlum var. Park-bahçe işçisiyim, asgari ücretle çalışıyorum. Sekiz aydır bu işi yapıyorum, daha önce inşaat işçisiydim. İnşaat işini bırakmamın nedeni sigorta olmamasıydı.

Mücadele Birliği: Park-bahçe işinde çalışma koşullarından biraz bahseder misiniz?

İşçi: Sabah 8.00'de işe başlıyorum, akşam 17.00'de iş bırakıyoruz. Tek başıma bir parka bakıyorum. Taşeron firmada çalışan sözleşmeli bir işçiyim. Toplu olarak, yani park-bahçe işçileri olarak sendikalı ve kadrolu işçi olmak için mücadele ediyoruz. Çalışma koşullarından memnun değilim. Bize bir çift çizmeyle bir yağmurluk verdiler ve yağmurlu havada bunlarla çalışmamızı istiyorlar. Aldığımız aylık bize yetmiyor, Pazar günleri izinli olduğumuz için bu günü de değerlendiriyoruz. Sözleşmeli ve mevsimlik işçi olduğumuz için senelik iznimiz yok ve öyle geçinmeye çalışıyoruz. Sözleşmeli işçi olduğumuz için yarınımız yok, yarın işimiz olacak mı belli değil. Her akşam uyanıyoruz, acaba yarın işten atılır mıyız diye. Bizi işten çıkaracakları zaman buna kendileri karar veriyorlar, kendi adamlarını bırakıyorlar. Bizim onun için iş güvencemiz yok bir de boşta kalma korkusu var. Biz de bu açıdan düşündüğümüz için, iş ya hiç olmasın ya da tamamen olsun diyoruz. Böyle düşünüyoruz ve böyle düşündüğümüz için eylemimize devam ediyoruz. Ben bireysel olarak eylemime devam edeceğim, toplumsal olarak da arkadaşlarımızla böyle düşünüyoruz.

Mücadele Birliği: Bu bahsettiğiniz haklarımızı almak için ne gibi şeyler yapıyorsunuz?

İşçi: Cuma günü oturma eylemimiz vardı. Bunun dışında toplantılar yapıyoruz. Park-bahçe işçileri olarak önümüze farklı eylemlilikler koyduk. Eylemliliklerle bunları kazanacağımızı düşünüyoruz. % 90 civarı bir örgütlülüğümüz var. Mücadelemizi kazanacağımıza inanıyoruz. Birlikte ve örgütlü bir şekilde hareket edersek kazanacağız. Çağdaş düşünen, devrimci düşünceye sahip insanlar çoğunlukta olduğu için, sınıf mücadelesinin bilincinde olan insanlar çok olduğu için, bu eylem başarılı olacak gibi görünüyor. Eğer sınıf bilincini kavramamış insanlar olsaydık, biz de onlar gibi düşünebilirdik.

Mücadele Birliği: Peki siz bu eylemlere başlarken talepleriniz neydi?

İşçi: Taleplerimiz kadrolu ve sendikalı işçi olmak, belediyenin kendi bünyesinde çalışmak. Neden taşeronda çalışalım. Belediyenin kendi bünyesinde çalışmak istiyoruz. Bizim hak ettiğimiz ücret 1.200 ytl ise taşeron bunun 500 ytl'sini alıyor, 680 ytl'sini bize veriyor. Biz de buna karşıyız, taşeronlaşmaya karşıyız. Sendikalı olmak sendikalı işçi olarak haklarımızı almak istiyoruz.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

“Her Geçen Gün Eylemlerimiz Ve Mücadelemiz Daha Da Sertleşecektir.”

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Vira ve Kürşat isimli taşeron şirketlerde çalışan işçiler, 22 Aralık Pazartesi günü Eğitim-Sen 3 Nolu Şube'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 31 Aralık günü sözleşmeleri bitecek olan ve işsiz bırakılacak olan işçiler, 969 işçiyi kapsayan imzalı dilekçelerini Büyükşehir Belediyesine sunduklarını ve belediye bünyesinde kadrolu olarak istihdam edilmek istediklerini dile getirdiler. Ama 45-50 gündür bütün çabalarına rağmen belediye tarafından muhatap alınmadıklarını söylediler. Bu durumdan kaynaklı Vira ve Kürşat taşeron şirketlerine bağlı park ve bahçe işçileri, kadrolu oluncaya kadar ve taşerondan kurtuluncaya kadar mücadelelerini sürdüreceklerini ve yükselteceklerini söylediler.

Basın açıklamasına iki taşeron şirkete bağlı işçilerden oluşan ve işçiler tarafından bağımsız olarak örgütlenen, tüm işçileri temsil eden işçi komitesi düzenledi. İşçi komitesi adına basın açıklamasını Vira işçileri temsilcisi Ümit ŞİMŞEK, Kürşat işçileri temsilcisi Özkan KILIÇ, işçi temsilcisi Kemal KÖROĞLU gerçekleştirdi. İlk söz alan işçi Ümit Şimşek, taşeronlaşmaya karşı ve kadrolaşmak için verdikleri mücadeleyle ilgili sorunlarını İzmir gündemine taşımak ve işçilerin ne kadar örgütlü olduklarını göstermek için, 4 Aralık 2008 tarihinde bir basın açıklaması gerçekleştirdiklerini söyledi. Aileleriyle birlikte 2000–2500 kişinin katıldığı basın açıklamasından sonra belediye başkanının kendileriyle görüştüğünü ve sorunlarının çözüleceğine yönelik adımlar atılacağı yönünde söz verildiğini söyledi. Ama hiçbir somut adımın atılmadığını, belediye başkanının taşeronu bitiremeyeceği, buna tek başına karar veremeyeceği, ihalelerin başladığı ve de geriye dönüşün olmadığı şeklinde bir yaklaşımla karşılaştıklarını söyledi.

İşçi Ümit Şimşek açıklamasına şöyle devam etti: “Örgütlü olduğumuz bütün işçi arkadaşlarımızı işten çıkaracağız’ telkininde bulundular. Yalnız bizler ve bizimle beraber hareket eden 1000 işçi arkadaşımız şunu çok iyi biliyorlar ki bizim kaybedecek bir şeyimiz yok. Sorunlarımızın çözümüne yönelik somut adım atılmadığı takdirde her geçen gün eylemlerimiz ve mücadelemiz daha da sertleşecektir. Çünkü bizler çok iyi biliyoruz ki işçi-emekçinin dostu yanında çalışan işçi arkadaşımızdır.”

İşçi Ümit Şimşek'ten sonra söz alan Kürşat taşeron firması işçi temsilcisi işçi Özkan Kılıç da şunları söyledi: “İşçi arkadaşlarımızın çoğu geçim ihtiyaçlarını sağlayamıyorlar, çocuklarına doğru düzgün para veremiyorlar. Çocuklarımızın çoğu okullara gidemiyor, taşeron şirkette olmamızdan kaynaklı 45-50 günde bir maaş alıyoruz. Haklı talepler için örgütlendik, eşimize-çocuğumuza onurlu bir gelecek bırakmak için örgütlendik.”

Son olarak söz alan işçi temsilcisi Kemal Köroğlu da 24 Aralık 2008 Çarşamba günü saat 14:00'de Büyükşehir Belediyesi önünde yapacakları basın açıklamasına çağrı metnini okudu ve İzmir'deki tüm devrimci-demokratik kurum ve örgütleri basın açıklamasına destek vermeye çağırdı.

**PARK-BAHÇE İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

“BABAM ‘BİZ AÇ DA OLSA BİR ŞEKİLDE BÜYÜDÜK, AMA SİZ AÇ YAŞAYACAKSINIZ’ DER. AMA ÖRGÜTLENİR VE ÖRGÜTLERSEK BUNU DEĞİŞTİREBİLİRİZ...”

Merhaba Mücadele Birliği okurları. Bu sefer ki röportajımızı genç bir işçi arkadaşımızla yaptık. Demiştik, işçi ve emekçilerin sesi soluğu olacağız diye. Ta ki yeni bir dünyayı beraber kuruncaya dek...

Mücadele Birliği: Bize biraz kendinden bahseder misin?

Emekçi Kadın: 23 yaşındayım, 12 yıldır kuaförlük yapıyorum. İlkokuldan sonra on yıl ara verdim. Daha sonra ailemden gizli açıköğretime yazıldım, şu an orta-2’de okuyorum. Mesleğimi çok seviyorum, ama gerçekten zor bir meslek, kadınlarla uğraşmak zor. Zaman olmadığından sosyal faaliyetim de olmuyor pek, fırsat buldukça kendime zaman ayırıyorum. Altı kardeşiz, annem tütün işçisi, babam inşaat işçisi. İlk çalışmaya başladığımda ailemle sorun yaşamıştım. Patronumla sigortamı yapmağı için bu konuda anlaşıyoruz. Diğer konularda sorunumuz yok. Sabah 9.00’da başlayıp genelde 21:00-22:30 gibi, bazen de genellikle önemli günlerde 24:00’ye kadar sürebiliyor işimiz. Bütün gün ayakta çalışıyorum. Kışın pek iş olmadığından hep oturuyoruz, yazın da yoğunluktan kaynaklı bütün gün ayağtayız.

Mücadele Birliği: Bir çalışan olarak bu yaşanan ekonomik kriz senin yaşamında ne gibi değişikliklere yol açtı. Bizimle paylaşır mısın?

Emekçi Kadın: Kriz yüzünden bütün gün oturuyoruz. Ben de dantel örüyorum. Kriz bizi çok etkiledi. Önceden bir şeyler alabiliyorsak artık eksik alıyoruz, kardeşlerimi okutamıyoruz. Kız kardeşim kız meslek lisesine gitmek istiyordu 150 ytl kayıt parası istedikleri için kayıt yaptıramadık. Bu yüzden ticaret lisesine gitmek zorunda kaldı. Babam hep “biz aç da olsa bir şekilde büyüdük zaten ama siz aç yaşayacaksınız” der. Yurt dışından kaynaklanan bir kriz bu, R.Tayyip Erdoğan, bu kriz bizi vurmayacak dedi ama, kriz bizi göbeğimizin ta ortasından vurdu. Bu krizle beraber, mesela günde 100 lira kazanıyorsak, artık günde bazen 10 bazen de hiç sifteh yapamadan dükkamı kapatıyoruz. Bu kriz büyük patronları, küçük patronları da dahil herkesi vurdu. Kriz Türkiye’yi de vurdu.

Mücadele Birliği: Son süreçte haberlerde, gelişen işçi-emekçi hareketlenmeleri sürekli yer alır oldu. Bu hareketlenmelerde dikkat çeken yön, daha önce aylara sığan olayların artık günlere sığıyor olması. İşçi-emekçilere baktığımızda hergün yaşamın başka bir sektöründe çalışanları hep sokaklarda görüyoruz. Kitleler seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Sence bu sokaklara dökülen işçi-emekçilerin bu krizden çıkmalarının çözümü nasıl olmalıdır?

Emekçi Kadın: Bunu Tayyip çözemeyecek, ondan sonra gelecek olan da çözmeyecek ama belki bir nebze olsa düzeltebilir! Aslında her gelen zaten bir kriz yaşıyor bizlere. İnşallahlarla maşallahlarla hiçbir şey değişmiyor. Sözde PKK’yi yok etmek için askerleri savaşa gönderdiler, ama el altından bütün malları sattılar (Petkim, Tüpraş, Tekel vb...). Onlar da zaten bizim elimizde değil de burjuvaların elinde olduğu için, hepsini tek tek sattılar. Çözerse çözerse bu işi bizim devrimciler çözer, başka kimse çözemez. Bir iki kişinin ayağa kalkmasıyla bu iş olmaz. Halkımızda korku olduğu için ayağa kalkmıyor. Ama örgütlenir ve örgütlersek bunu başarabiliriz. Yeni nesli örgütlemek lazım, eski nesil gördü göreceğini, onun için eski nesille bu iş zor olur. Gençler daha verimli, daha heyecanlı, daha atik ve daha canlıdırlar. Ben babamın aklıyla, fikirleriyle hareket edip ilerleyemem ki. Çünkü onun dönemi farklıydı, benim farklı. Onun geleceğiyle benim geleceğim bir değil.

Mücadele Birliği: Bize zaman ayırdığın için teşekkürler.

Emekçi Kadın: Ben teşekkür ederim.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

UNUTTURMAYACAĞIZ!

Gazi

Öyle bir ufka vardık ki artık / Yalnız değiliz sevgilim

Gerçi gece uzun / Gerçi gece karanlık

Ama bütün korkulardan uzakta / Bir sevdadır böylesine yaşamak

Zindanda yatarken bile / Asla yalnız kalmamak!...

Taksim

Antep

yüzyılın komünü

26

JULIO

Viva Cuba

Viva Socialismo

50. yılında

Filistin Halkı Yalnız Değildir!

